

SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

23. DUBNA 2006

Z obsahu:

Jednota pravdy a lásky
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
5. dubna 2006
- strana 2 -

Prorokyně Boží lásky
Waldemar Has
- strana 4 -

**Potíže se sestrou
Faustynou**
Sestra Beata Piekutová
vzpomíná na svou
spolusestru
- strana 5 -

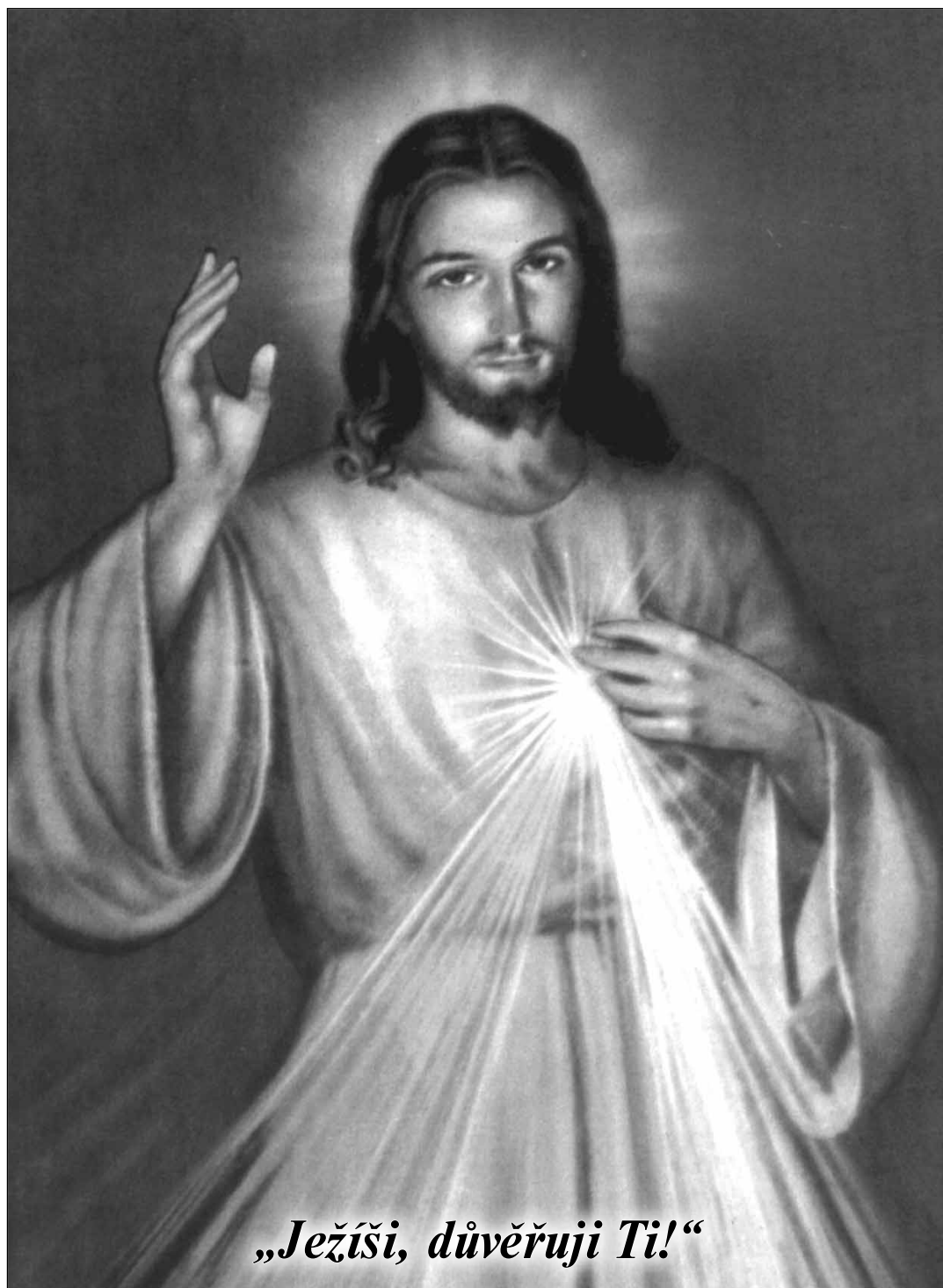
**Cesta k církevnímu
uznání úcty k Božímu
Milosrdenství podle
zjevení sestry Faustyny**
P. Gabriel Rossi FMA
- strana 7 -

**Pontifikát Božího
Milosrdenství**
Jan Pluta
- strana 8 -

Babička Máňa
Alžběta Pieczarová
- strana 9 -

**Úvaha k encyklice
Benedikta XVI.
Deus caritas est**
Biskup Andreas Laun,
Salcburk
- strana 10 -

**Výzvy fatimského
poselství (53)**
Četba na pokračování
- strana 14 -



„Ježíši, důvěřuji Ti!“

Jednota pravdy a lásky

V novém seriálu katechezí, který jsme začali před několika týdny, chceme se zabývat vznikem Církve, abychom pochopili původní Ježíšův záměr, a tak pochopili podstatu Církve, která přetrvává v proměnách časů. Chceme tak také pochopit, proč setrváváme v Církvi a jak se máme učit v ní žít na počátku nového tisíciletí.

Ohrožení lidskou slabostí

Když se zamýšlíme nad rodící se Církví, můžeme objevit dva aspekty: první aspekt stavi do jasného světla svatý Irenej Lyonský, mučedník a velký teolog z konce II. století, jakožto první, kdo nám dal svým způsobem systemizovanou teologii. Svatý Irenej píše: „Kde je Církev, tam je také Boží Duch; kde je Boží Duch, tam je Církev a veškerá milost; neboť Duch je pravda“ (Adversus haereses, III, 24, 1: PG 7,966). Existuje tedy vnitřní pouto mezi Duchem Svatým a Církví. Duch Svatý buduje Církev a dává jí pravdu, vlévá – jak říká svatý Pavel – do srdcí věřících lásku (srov. Řím 5,5). Ale pak je zde druhý aspekt. Toto vnitřní pouto s Duchem Svatým neruší naše lidství se vši jeho slabostí, a tak komunita učedníků poznává od počátku nejen radost Ducha Svatého, milost pravdy a lásky, ale také zkoušku, která spočívá především v protikladech k pravdám víry a z toho plynoucích roztržkách uvnitř komunity. Tak jak od počátku existuje společenství lásky a bude trvat až do konce (srov. 1 Jan 1,1n), tak bohužel od počátku nastupuje také rozdělení. Nemůžeme se divit, že existuje také dnes: *Oni sice vyšli z našeho středu, ale nebyli z nás. Neboť kdyby byli z nás, byli by s námi zůstali. Ale mělo se na nich ukázat, že ne všichni jsou z nás* (2,19). Je zde tedy vždy nebezpečí jak ve světovém dění, tak ve slabosti Církve, že se ztratí víra a že se ztratí láska a bratrství. Je tedy přísnou povinností toho, kdo věří v Církev

lásky a chce v ní žít, aby rozeznával také toto nebezpečí a uznával, že není možné společenství s tím, kdo se vzdálí od nauky spásy (srov. 2 Jan 9–11).

Smysl apoštolské služby

Že si rodící se Církev byla dobře vědoma těchto možných napětí v životě komunity, ukazuje První list svatého Jana: není v Novém zákoně hlas, který by



se pozvedl s větším důrazem, aby upozornil na skutečnost a povinnost bratrské lásky mezi křesťany. Ale stejný hlas se obrací s drastickou přísností proti protivníkům, kteří byli členy komunity a nyní jimi již nejsou. Církev lásky je také Církví pravdy, kterou je třeba

chápat jako věrnost evangeliu, které svým učedníkům svěřil Pán Ježíš. Křesťanské společenství se rodí ze skutečnosti, že jsme byli určeni Duchem pravdy za děti stejného Otce. *Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové* (Řím, 8,14). Ale aby rodina Božích dětí žila v jednotě a v pokoji, potřebuje někoho, kdo by ji chránil v pravdě a vedl s moudrým a autoritativním rozlišováním: to je to, co se nazývá vykonávat apoštolskou službu.

První stránky Skutků vyjadřují velice výstižně vzájemnost těchto hodnot v rodící se Církvi: *Setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství (koinoia), v lámání chleba a v modlitbách* (Sk 2,42). Společenství se rodí z víry probuzené apoštolským hlásáním, živi se lámáním chleba a modlitbou a vyjadřuje se v bratrské lásce a službě. Stojíme zde před popisem komunity rodící se Církvi v bohatství její vnitřní dynamiky a ve viditelných projevech: dar společenství je chráněn a podporován zvláště apoštolskou službou, která je svým způsobem darem pro celé společenství.

Poklad pravdy a lásky

Apoštolové a jejich nástupci jsou proto strážci a pověření svědkové pokladu pravdy svěřené Církvi, stejně jako jsou také služebníky lásky: dva aspekty, které jdou ruku v ruce. Musí vždy mít na mysli nerozlučnost této dvojí služby, která je ve skutečnosti jen jedna: pravda a láska, zjevené a darované Pánem Ježíšem. Přísluší jim v tomto smyslu především služba lásky: láska, kterou musí žít a podporovat, je neoddelitelná od pravdy, kterou střeží a předávají. Pravda a láska jsou dvě tváře stejného daru, který přichází od Boha a který díky apoštolské službě je uchovávan v Církvi a dostává se k nám až do naší přítomnosti! Rovněž skrze službu apoštolů a jejich nástupců se k nám dostává láska trojjediného Boha, aby nám sdělila pravdu, která nás osvobozuje (srov. Jan 8,32)! Všechno to, co vidíme v rodící se Církvi, nás pobízí, abychom se modlili za nástupce apoštolů, za všechny biskupy a Petrovy nástupce, aby skutečně byli spolu strážci pravdy a lásky; aby byli v tomto smyslu skutečně apoštolů Krista, aby jeho světlo, světlo pravdy a lásky ani v Církvi, ani ve světě nikdy neuhasl.

EDITORIAL

V první výročí úmrtí papeže Jana Pavla II. jsme byli svědky, že jeho památka v mysli a srdci lidí na celém světě nijak nevybledla. S rostoucím časovým odstupem získáváme stále důkladnější a celistvější pohled na tuto mimořádnou postavu Církve a světa. Je již zcela zřejmé, že jeho pontifikát znamenal velký, skutečně historický zlom jak v Církvi, tak ve světě. Nemůžeme se divit, že takový obrat v poměru sil vyvolává nelibost odvěkého Nepřítele, a byli bychom velmi naivní, kdybychom si

mysleli, že je na ústupu. Dalo se očekávat, že bude chystat své protiúder. Vychází mu přitom vstříc náboženská nevědomost, proti které jsme i ve vlastních řadách za téměř 15 let svobody slova udělali poměrně málo.

Satanova taktika se od jeho prvního vystoupení, jak je známe z ráje, nijak podstatně nezměnila. Přichází v převleku dobrého osvíceného rádce, který chce svěřit člověku své velké tajemství: „Nevěřte Bohu, všechno je jinak!“ Jestliže

Pokračování na str. 13

*Bollettino Vaticano 5. 4. 2006
Mezititulky redakce Světla*

Dar milosrdenství

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Komu hříchy odpustíte,
tomu jsou odpuštěny.*

Apoštol Jan tě dnes uvádí do místnosti, kam nikdo nemá přístup, protože apoštolové jsou zde *shromážděni za zavřenými dveřmi*. První den po sobotě se již schyluje k večeru a oni se stále nemohou zbavit strachu, který na ně padl ve čtvrtek v noci. Dny nejistoty a smutku se zdají tak nekonečné. Od té doby, kdy *všechno opustili a šli za Ježíšem*,⁽¹⁾ ještě nikdy nebyli tak dlouho zbaveni společnosti svého Pána a Mistra. Mají velké obavy, že tomu tak bude již navždy. Vždyť jejich nejlepší přítel byl potupně zabít a pohřben. Cítí se tak velice opuštěni a skleslí. Všechny jejich představy se zhroutily, ze všeho očekávání a nadějí jim zbylo jen kruté rozčarování. Co bude dál?

Prožijte spolu s nimi tuto těžkou duchovní noc víry. Je to nezbytná očistná cesta, kterou musí projít duše, která touží být s Ježíšem, ale je si ještě příliš jistá sama sebou a to jí brání setkat se s Pánem v ryzí a nesobecké lásce. Jestliže se Ježíš tak neúprosně vzdaluje, je to proto, aby se pak mohl ještě více přiblížit. Mysli na to v každé chvíli bezútěšné opuštěnosti a zapiš si do srdce neotřesitelnou jistotu, o kterou se můžeš bezpečně opřít: **Ježíš je věrný.**

Konečně se naplnil jeho čas. Vstupuje do Večeřadla zavřenými dveřmi. Nic ho nemůže zadržet, nic se před ním neskryje. Vždy a všude si dokáže vyhledat toho, koho si zamiloval, i když je mu nevěrný. Jako nezbytná podmínka, aby se otevřely tvé oči i tvé srdce, musí v tvé duši zavládnout **pokoj**. Vzpomeň si, co uložil svým učedníkům, když je před léty poprvé posílal na zkoušenou: aby všude, kamkoliv přijdou, přinášeli pokoj.⁽²⁾ Když nyní On sám vstupuje ke svým přátelům, zdraví je stejným pozdravením: *Pokoj vám!* Pokoj i tobě. Přijmi tento vpravdě božský dar, drahocenný dar a hojivý balzám, který vytéká z jeho proměněných ran. Je čas, aby sis dobře prohlédl jeho ruce a bok. V pátek budily jeho rány žalost a odpor, dnes je vidíš zahojené slávou jako zářící zdroj světla a pokoje. Tak zúrodňuje Otec každé utrpení přijaté z lásky v pokorné poslušnosti. Pokloň se v nejhlubší úctě a upřímné vděčnosti těmto svatým vyznamenáním i jejich Nositeli.

Připomeň si nyní, co všechno se na tomto místě událo ve čtvrtek večer před jeho

utrpením. Začalo zde první kněžské svěcení. Aby je Pán mohl dokončit, musel nejdříve svou vlastní krví vykoupit dlužní úpis za hříchy celého světa. Přichází v tento nedělní večer, aby dokončil svůj velekněžský obřad. *Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, i já posílám vás.* Rozhlédni se s láskou a vděčností po tomto společenství. Vidiš zde deset mužů, kteří jsou začátkem nekonečné řady těch, které si Pán povolá, aby zde na zemi pokračovali věrně v jeho poslání. Jsou povoláni, aby jako On *chodili a dobře činili, uzdravovali nemocné, odpouštěli hříchy, vyháněli zlé duchy, trpěli a umírali za spásu světa*. Když kdysi řekl ochrnunému: *Odpouštějí se ti hříchy*, farizeové se pohoršovali, že se rouhá. *Abychom tedy věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy, řekl ochrnunému: Vstaň a chod!*⁽³⁾ Aby se i nám dostalo uzdravení a odpuštění, proto *dnes dechne na apoštolů* a také jim předá svou božskou moc: *odpouštět hříchy*. Aby byli dobrými správci Božího milosrdenství a ocenili náležitě tento Boží dar, museli se nejdříve sami přesvědčit o své vlastní slabosti a lidské hříšnosti. Až začnou rozdávat tyto Boží dary, opět přijdou Ježíšovi nepřátelé a budou se ptát: *Čí moci a čím jménem to děláte?* Pak budou moci plným právem odpovědět, *aby to věděli všichni: Ve jménu Ježíše Krista z Nazareta, kterého vy jste ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých.*⁽⁴⁾

Postačí ti toto svědectví, abys uvěřil velkodušnosti, moci a lásce Božího Syna, která zajistila, že právě díky kněžské službě bude Pán stále až do skonání světa přítomen mezi námi se svým Tělem a Krví, se svým božským slovem i se svou milostí a milosrdenstvím?

Jestliže ti nedůvěra a skepse zavázala tvůj duševní zrak podobně jako nepřítomnému Tomášovi, jestliže požaduješ ještě hmatatelnější důkazy, budeš si muset spolu s ním počkat až do příští neděle. Tím největším a nejpádnejším důkazem nebudou Ježíšovy otevřené a hluboké rány, do kterých můžeš ponořit svou ruku a prst, ale především Ježíšova trpělivá láska, která bude jeho odpovědí na tvoji povýšenou nedůvěru. Neodmítne tě pro tvoji povýšenou nedůvěru, podřídí se pokorně všem tvým požadavkům. Chtěl jsi vidět jeho rány a vložit si do nich svůj prst, abys měl důkaz. On tě do své největší rány, do svého otevřeného milosrdného Srdce uloží celého i se vsí tvou lidskou bídou a nedůvěrou jako do bezpečného přibytku, abys pak u něho zůstal nejen pro tuto chvíli, ale navždy. Máš odvahu i **zde** ještě dále pochybovat a vymýšlet si další požadavky?

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 4,32-35

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neřikal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společně. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

2. čtení - 1 Jan 5,1-6

Milovani! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

Evangelium - Jan 20,19-31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého.

Pokračování na str. 12

Díky tomu, že jeho milosrdenství trvá na věky, nezemřeš, ale můžeš žít.⁽⁵⁾

Nepochybuj a věř. To je naše vítězství nad světem, naše víra. Padni Ježíši k nohám a děkuj mu z celého srdce za nekonečné dary, které jsou vznešeným a trvalým plodem jeho utrpení smrti a zmrtvýchvstání: za dar kněžství, který nám zajišťuje to, co na lidskou mysl nikdy ani nevstoupilo: dar Eucharistie a dar svátosti milosrdenství. Děkuj mu za všechny ty, kteří uposlechli jeho volání a dali se mu k dispozici, aby skrze ně mohl lidem prokazovat milosrdenství. Díky jejich službě znáš a máš svého Pána a svého Boha. Chovej k nim úctu, jakou jim prokazuje sám Pán.

Toto je den, který učinil Pán, jásej a raduj se z něho.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 19,27; ⁽²⁾ srov. Mt 10,12; ⁽³⁾ srov. Mt 9,5n;

⁽⁴⁾ srov. Sk 4,7-10; ⁽⁵⁾ resp. žalm 117; ⁽⁶⁾ tamt.

Prorokyně Boží lásky

„Kanonizace sestry Faustyny je obzvláště výmluvná. Tímto svatořečením chci předat novému tisíciletí zvěst o Milosrdenství. Předávám je všem lidem, aby se naučili lépe poznávat pravou tvář Boha i pravou tvář člověka. Boží láska a láska člověka jsou nerozlučně spojeny, jak to připomíná První list apoštola Jana: *Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání (5,2)*. V těchto apoštoloých slovech je vyjádřena pravda o lásce, jejíž mírou a kritériem je plnění přikázání.“

Tento významný úryvek homilie Jana Pavla II. ukazuje podstatu svědectví svaté sestry Faustyny. Je to svědectví plné lásky, utrpení a víry v nesmírné Boží milosrdenství. A slova *Ježíši, důvěruji Ti!* by se měla stát mottem současné doby.

Začátek cesty

Sestra Faustyna se narodila 25. srpna 1905 ve vsi Hlohovec nedaleko polského města Łódz. Dva dni nato přijala při křtu jméno Helena. Byla třetí z desíti dětí. Její rodiče Stanislav a Mariana byli velice chudí. Její otec pracoval jako tesař. Ve svých životopisných vzpomínkách zdůrazňuje Faustyna tuto chudobu. Můžeme říci, že šlo o chudobu na hranici nouze. Ta dopadala na její dětství jako temný stín. Pro tuto chudobu se stávala Helenka ve škole terčem kousavých urážek. Protože neměla někdy co na sebe, nemohla ani pravidelně navštěvovat nedělní bohoslužby. To však jí nepřekáželo v individuální modlitbě. Společné pobožnosti byly neoddělitelnou složkou domácího prostředí. Již jako dítě uslyšela osobní Boží pozvání. To jí zapadlo hluboko do srdce, takže již jako osmiletá velice toužila po řeholním životě. Rodiče jí však nedovolovali vstoupit do řeholní společnosti. Pán jí však brzy adresoval zvláštní povolání, a to za neobyčejných okolností. Spatřila trpícího Spasitele, když byla na tanečním parketu. Po této události se zcela zaslíbila Pánu a vypravila se do Varšavy.

Plná důvěry chodila od jedné klášterní brány ke druhé, ale žád-

ná z nich se pro ni neotevírala. Byla příliš prosté děvče z venkova bez vzdělání a bez prostředků. Nakonec nikoliv bez těžkostí byla přijata u sester Matky Božího milosrdenství. Od srpna 1925 byla postulankou. Později ji poslaly sestry do Krakova, kde 30. dubna 1926 oblékla řeholní roucho a přijala jméno Marie Faustyna.

30. dubna 1928 složila své první řeholní sliby a pak pět let sloužila Bohu v kláštorech ve Varšavě, ve Vilně a v Plocku. Zastávala ty nejtěžší práce v kuchyni a na zahradě. Vysilující povinnosti oslabily její tělesný organismus a one-



mocněla souchotinami. Ale zdrojem jejího utrpení nebyla jen těžká práce a nemoc, ale také lidé v jejím okolí. Přistupovala však ke všemu s trpělivostí a důvěrou, zcela odevzdaná Ježíši Kristu. Uskutečňovala své povolání v pokorné službě milosrdnému Pánu. 1. května 1933 složila věčné sliby. Pater Josef Orchowski vydává o ní toto svědectví: „Kristus udělil sestře Faustyně mnoho milosti a také mystických zážitků. Vyvolil si ji, aby jejím prostřednictvím předal světu poselství o Božím Milosrdenství. »Ve Starém



Sestra Faustyna Kowalská

zákoně jsem posílal ke svému lidu proroky s hromobitím. Dnes posílám tebe k celému lidstvu se svým milosrdenstvím. Nechci nemocné lidstvo trestat, ale chci je vyléčit a přitisknout na své milosrdné srdce“ (D 588).

Poslání sestry Faustyny spočívalo v těchto bodech:

■ Hlásání pravd víry zjevených v Písmu svatém o milosrdné lásce Boha ke každému člověku, i k tomu největšímu hříšníkovi.

■ Vyprošování Božího milosrdenství praktikováním nových pobožností, které Pán Faustynu naučil.

■ V probuzení hnutí apoštolů Božího milosrdenství, které má za cíl vyprošovat světu Boží milosrdenství a usilovat o křesťankou dokonalost v duchu evangelia dětinnou důvěrou v Boha a činnou láskou k bližním.

Obraz a Korunka k Božimu Milosrdenství

Dnes je již kult Božího Milosrdenství nejen symbolicky, ale nerozlučně spojen s obrazem Spasitele „Ježíši, důvěruji Ti!“ Namaloval ho roku 1934 Evžen Kazimirowski ve Vilně podle pokynů sestry Faustyny. Představuje celou postavu Spasitele, který pozvedá svou pravici k požehnání a jeho levá ruka se dotýká hrudi, odkud vycházejí dva paprsky. Jejich význam vysvětlil sám Pán: „Světlý paprsek znamená vodu, která ospravedlňuje duše, červený paprsek znamená krev, která je životem duší. Šťasten, kdo v nich bude žít, protože toho nezasáhne ruka spravedlivého Boha“ (D 299).

U Pánových nohou je nápis: *Ježíši, důvěruji Ti!* Když malíř dokončil svou práci a sestra Faustyna obraz spatřila, byla zklamaná a dala se do pláče. Pán Ježíš nebyl tak krásný, jak ho vídala.

Neobvyklá jsou zaslíbení, která sdělil Boží Syn sestře pro ty, kdo budou správně uctívat tento obraz: „Slibuji, že duše, která uctívá tento obraz, nezahyne. Slibuji jí také vítězství nad nepříteli již zde na zemi, zvláště pak v ho-

dině smrti. Já sám ji budu bránit jako svou slávu“ (D 48). Neméně krásná jsou zaslíbení, která obdržela sestra Faustyna pro ty, kteří se budou modlit dnes všeobecně známou Korunku k Božimu Milosrdenství. „Kdokoliv se ji bude modlit, pozná Boží Milosrdenství v hodině své smrti. Kněží je budou podávat hříšníkům jako poslední záchranu“ (D 687). Jsou zde ještě dva prvky kultu Božího Milosrdenství.

Prvním je svátek Božího Milosrdenství, o kterém Pán řekl sestře: „V ten den jsou otevřeny poklady mého milosrdenství, vylévám moře milosti na duše, které se přiblíží k prameni mého milosrdenství“ (D 699). Svátek Božího Milosrdenství zavedl Jan Pavel II. před šesti lety pro celou církev. Při svatořečení sestry Faustyny Svatý otec řekl: „*Na věky chci zpívat o Hospodinově milosrdenství*“ (Ž 89,2). Také my, putující církev, připojujeme své hlasy k hlasu nejsvětější Panny Marie, Matky Milosrdenství, a k hlasu této nové svěťice, která opěvuje v nebeském Jeruzalémě spolu se všemi Božími přáteli Boha a jeho milosrdenství. A ty, Faustyno, která jsi Božím darem pro naše časy, darem poslaným zemi a celé Církvi, vypros nám, abychom pochopili hloubku Božího Milosrdenství. Pomáhej nám, abychom je živě zakoušeli a podávali o něm svědectví uprostřed lidí.“

Druhým je Hodina Božího Milosrdenství. Rok před svou smrtí obdržela sestra Kowalská od Spasitele zvláštní úkol: šířit úctu k hodině jeho smrti. „V tu hodinu si vyprosíš všechno pro sebe a pro své drahé. Ta hodina se stala milostí pro celý svět – milosrdenství zvítězilo nad sprave-

dlností“ (D 1572). Sestra Faustyna zemřela v Krakově 5. října 1938 ve věku 33 let.

Potřeba milosrdenství

V církevních dějinách nacházíme málo příkladů tak těsného a živého spojení s Ježíšem Kristem jako u sestry Faustyny z Hlohovce. Zakusila mnoho utrpení a zachovala nám o všem, co se s ní dělo, neobvyklé svědectví ve svém Deníčku. Kult Božího Milosrdenství se nerozvíjel bez velkých těžkostí ani za jejího života, ani po její smrti. Hlavním zastáncem a šířitelem tohoto kultu se stal Karol Wojtyła, nejdříve jako krakovský arcibiskup, kardinál a pak jako nástupce apoštola Petra. Příznačné je, že právě on stál za zahájením procesu blahorečení sestry Faustyny a sám pak ji mohl prohlásit v roce 1993 blahoslavenou a sedm let nato ji zapsal do seznamu svatých. Dnes patří sestra Faustyna Kowalská mezi nejpobulárnější svěťce. Když byl Jan Pavel II. v roce 1997 v Krakově, připomněl slova ze své encykliky *Dives in misericordia*: „V žádné době, v žádném úseku dějin a zvláště pak v období tak kritickém, jako je naše, nesmí církev zapomínat na modlitbu, která je voláním o Boží Milosrdenství, vzhledem k tolikému zlu, které tíží a ohrožuje lidstvo. Čím více lidské vědomí podléhá sekularizaci a ztrácí samotný význam slova »milosrdenství«, čím více se vzdaluje od Boha a od tajemství jeho milosrdenství, tím více má církev právo a povinnost volat k Božimu Milosrdenství *velkým voláním*.“

Svatá sestra Faustyno, oroduj za nás!

Z *Kotwica* 2/2005 přeložil -lš-

FRANTIŠKÁN U BLAIRŮ

V anglickém tisku se stále přetřásá otázka, zda nebude britský premiér Tony Blair konvertovat do katolické církve. Podnětem k tomu jsou časté návštěvy františkánského kněze v rodině Blairů, kde slouží pro rodinu mši svatou. Blair sám však říká, že se mše účastní proto, aby byl spolu s celou rodinou, a na přestup nepomýšlí. Jeho manželka i děti jsou katolického vyznání.

Potíže se sestrou Faustynou

Sestra Beata Piekutová vzpomíná na svou spolusestru

Byla celá prozářena, vyzářovalo z ní veliké štěstí a radost, těšila se, že bude brzy skládat věčné sliby ...

Tak vzpomíná na své první setkání se sestrou Faustynou sestrou Beata, které později připadla významná role v kanonizačním procesu sekretářky Božího Milosrdenství.

Bylo to v březnu 1932. Byla jsem novicka prvního ročníku, když do našeho domu v Krakově přijely dvě sestry. Ta vyšší byla krásná žena, na které bylo vidět únavu z dlouhé cesty. Ale kromě krásy na ní nebylo nic, co by stálo za pozornost. Ta druhá naopak byla menší, drobnější. Byla radostná, usměvavá, jako by se se všemi chtěla podělit o svoje štěstí.

Byla to Faustyna.

Předpovědi ve Walendově

Tehdy spolu nepromluvily ani slovo. Ale i po sedmdesáti letech si sestra Beata pamatovala na její chování a na vyzářující radost. Když o tom nyní vypráví, objevuje se v jejích očích podivuhodná jiskra. Je vidět, že se k těmto vzpomínkám ráda vrací.

Zvláště obtížné bylo válečné období. Nelehké byly pro sestru Beatu roky, které prožila ve Walendově u Varšavy, kde vedla kolektiv sester, které pečovaly o trestanky. Vrchní představená ji tam poslala původně na jeden měsíc. Nakonec tam zůstala celých deset let, jak jí to předpověděla sestra Faustyna.

Bránila jsem se, jak jsem mohla, vysvětlovala jsem, že nemám potřebnou průpravu a zkušenosti, abych zastávala funkci vedoucí nápravného tábora, že ještě ani nemám věčné sliby. Ale nic to nepomáhalo. V řádu je třeba být poslušná a přijímat i takové úkoly. Byla jsem přesvědčena, že do Velikonoc se vrátím do Varšavy. Na delší pobyt ve Walendově

jsem ani nebyla připravena. Bylo to právě 25. března. Zahledla jsem se do okna a snila jsem o blízcích se svátcích. Tu ke mně přišla Faustyna a zeptala se:

„Proč jste, sestro, tak smutná?“ Pověděla jsem jí, jak se mi stýská po Varšavě. Ona mi na to řekla:

„Ale vy odsud tak rychle odjedete...“ – „To tady mám umřít?“ odsekla jsem. „To ne, ale zůstanete tu déle, než si plánujete, ale já tu dlouho nepobudu,“ uslyšela jsem její odpověď.



Łagiewniki, původní kostel

„Vy jste mi nějaká prorokyně,“ pokoušela jsem se rozmluvu přerušit. „To přece není možné. Já tu mám zůstat déle, i když jsem tu poslána na měsíc, a vy chcete odjet, když jste sem přijela natrvalo?“

„Možná, že by bylo pro vás lépe, kdybyste odjela, ale Pán Bůh vám to, sestro, vynahradí,“ řekla klidně a bez emocí.

To už bylo na mě příliš. Její proroctví mě provokovalo. Odkud mohla vědět, co se stane, když představená ještě nic nerozhodla? Nakonec se ukázalo, že měla pravdu. V pátek jsem od matky představené dostala lístek, že je jí velice líto, ale nemůže mě z Walendova odvolat a důvody mi vysvětlí po Velikonocích. Naopak sestra Faustyna vzhledem ke svému zdraví záhy odjela.

Teolog

Než však odjela, pilně ji sledovala. Marně zkoumala, odkud může mít Faustyna své informace.

Nestýkala jsem se s ní, ale pilně jsem ji sledovala, rozmlouvala jsem se sestrami, které jí byly nablízku. Byla vždy klidná, pracovitá, štedrá, nikdy se nebránila příkazům představených. A nebylo jí lehké, protože její nemoc silně pokročila. Nazývali ji „teolog“, ale tomu jsem nerozuměla. Teprve příhoda s polní bylinou mi všechno vysvětlila. Sestra dokázala v každém stonku najít okouzující drobnost, kapičku, která zdobila nevzhlednou bylinu. „Podívejte se, když Pán Bůh dokázal tak ozdobit obyčejnou bylinu, jak krásná musí být nesmrtelná duše, stvořená k Božímu obrazu?“ V každém předmětu dokázala najít Boží stopu.

Začaly jsme od ocasu

Sestra Beata poznala mnohem více podrobností z neobyčejného života sestry Faustyny teprve později, když z rozhodnutí kardinála Wojtyły začala shromažďovat podklady a svědky pro proces blahorečení.

Shromážděná svědectví potvrzovala, že je třeba zahájit proces blahorečení, ale nechyběly ani nechtuté pomluvy. Některým spolesestrám vadilo, že sestra Faustyna chodila vždy pěkně upravená a ani při práci si nebrala žádnou zástěru. V roce 1959 přišla Notifikace z posvátného officia ve Vatikánu, která zakazovala šířit kult Božího Milosrdenství podle sestry Faustyny. Kdosi usoudil, že v Deníčku není nic nadpřirozeného. Myslím, že ho ani nečetl...

Zlom nastal v šedesátých letech.

V roce 1964 jsem se obrátila na arcibiskupa Wojtyły s prosbou, aby po čas svého pobytu ve Vatikánu prověřil situaci, zda už nastalo vhodné klima k zahájení procesu blahorečení sestry Faustyny. Ihned mě přerušil slovy: „Bombarduji mě, abych zahájil



Lugiewniky, Jan Pavel II. světi novou bažiliku

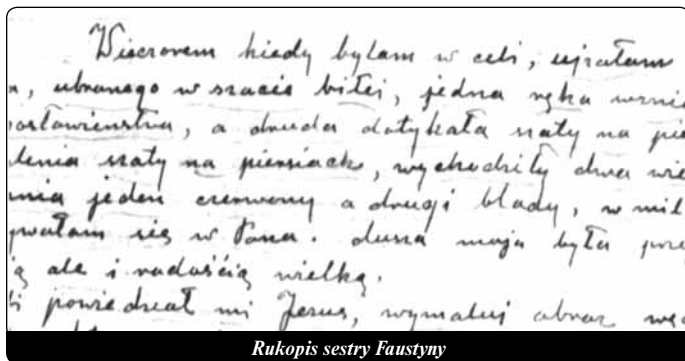
ten proces, a já o ní nic nevím... Zítřejdu do Říma, rychle mi sestru napište aspoň životopis sestry Faustyny ... a prosbu o zahájení procesu.“ Když jsem se bránila, že nemám takovou kompetenci, že to musí udělat matka generální představená, on naléhal: „Jenom to napište a o víc se nestarejte, přeče vás za to nepověsí.“ Podepsala jsem tedy jménem matky představené narychlo žádost, a když se arcibiskup vrátil z Říma, zavolal mě, aby mě informoval, že prefekt kongregace se nejen nebránil, ale dokonce nařídil zahájit proces. „Kdybyste ho byly začaly hned, Faustyna už mohla být na oltářích. Každý by věděl, odkud se vzal obraz a kult Božího Milosrdenství v nové formě,

ale vy jste začaly od konce,“ začal mi vyčítat. Dostala jsem příkaz, abych vyhledávala důkazy a svědky a zorganizovala tribunál.

Sestra Beata věděla o zjeveních sestry Faustyny od roku 1940.

Stala se mi tehdy zvláštní příhoda. Šla jsem ve Varšavě po ulici a přišla ke mně jedna žena a prosila, abych ji naučila korunku k Božímu Milosrdenství. Měla jsem naspěch, tak jsem ji požádala, ať jde se mnou a já se budu nahlas modlit. Sotva jsem začala, ona mě přerušila a řekla: „To není korunka.“ Překvapilo mě to, protože jinou jsem neznala. „Vy sestry jste tak žárlivé kvůli kultu Božího Milosrdenství!“

Teprve večer jsem všechno pochopila. Matka představe-



Rukopis sestry Faustyny

ná shromáždila všechny sestry a oficiálně nás informovala, že se „pravděpodobně“, zdůrazňuji „pravděpodobně“, něco takového stalo. „Abyste to věděly, ale nikomu o tom nic neříkejte.“

Byl zahájen nejdříve informační a pak beatifikační proces. První zasedání bylo 21. října 1965. Problém byl s notářem, protože je to funkce pro posvěcené osoby. Kardinál Wojtyła jmenoval františkána otce Izidora Borkiewiczze. Ve skutečnosti všechno dělala sestra Beata, která shromažďovala doklady a kompletovala dokumentaci. Začala přepisovat Deníček a připojila kritický rozbor. Ten se nachází dodnes pod její ochranou. Na rozkaz papeže nedovoluje nikomu, aby v něm listoval nebo se dotýkal stran. Deníček udivuje pečlivostí, s jakou byl napsán: rovné řádky, přímo cvičené kaligrafické písmo, přičemž sestra Faustyna měla jen tři roky školní docházky a celý život pracovala manuálně.

Zásilka v odpadním koši

Nesouhlasila jsem s tím, aby byl Deníček odeslán do Vatikánu. Vymyslela jsem, že ho dám ofotografovat. Tehdy nebyly tak jemné materiály, takže fotodokumentace byla značně objemná. Posílala jsem ji po částech. Jednu z nich pak našla jedna žena v odpadkovém koši magistrátu. Od té doby jsme hledaly jiné cesty, jak posílat dokumenty do Vatikánu.

Proces trval 35 let a nechyběly při něm překážky.

K procesu se dostavil jeden benediktin, který požadoval jeho okamžité zastavení. Jeho pokračování by prý mohlo zkompromitovat metropolitní kurii. Tvrdil, že sestra Faustyna byla obyčejná jasnovidka.

Sestra Beata však vyhledala lékařku, která sestru Faustynu vyšetřovala. Ta potvrdila, že její vyšetření nezjistila žádné odchylky od normy.

Měla jsem i chvíle pochybností. Až se stydím přiznat, že jsem se k sestře Faustyně mno-

Cesta k církevnímu uznání úcty k Božimu Milosrdenství podle zjevení sestry Faustyny

ho nemodlila. Jednou jsem narazila na překážku. Marně jsem hledala notáře pro začínající proces. Chodila jsem od kláštera ke klášteru, a všude mě odbyli. Věřila jsem, že mi pomohou jezuité, ale provinciál mi řekl, že nemá nikoho vhodného. Ztrácela jsem již naději a rozhodla jsem se, že to zkusím ještě u salesiánů. Pamatuji se, že bylo strašné vedro a já jsem se přímo škvářila. Byla jsem zlá, že jsem se nemohla ani modlit. V duchu jsem začala na Faustynu křičet: „Ty si sedíš u Pána Ježíše a díváš se na Boží tvář. A já se tu kvůli tobě trápím. Jestli mi hned nedáš toho notáře, tak to dále nepovedu. Všechno strčím do šuplíku a ať si to tam leží,“ hrozila jsem. A představte si, ona mě vyslyšela. Provinciál salesiánů se na mnou smíloval a dal mi svého osobního sekretáře, aby byl notářem.

1800 relikvií

25. listopadu 1966 byly ostatky sestry Faustyny exhumovány a přeneseny do kaple. Od roku 1993 jsou pod oltářem se slavným obrazem Božím Milosrdenství v Łagiewnikách.

Šířící se kult způsobil, že je stále více míst, kam dodala sestra Beata relikvie svěťce. Nacházejí se již na 1800 místech ve světě.

Matka představená mi řekla, abych byla trochu šetrnější, že jinak jim rozdám celou naši svěťci.

30. dubna 2000 po zakončení procesu kanonizace ji papež Jan Pavel přivítal a řekl jí: „No vidíš, korunovala jsi svoje dílo.“ Odpověděla s radostí: „To je naše společná záležitost!“

V roce 2002 oslavila sestra Beata 70 let svého řeholního života.

Sestra Faustyna mi dodává sil, abych mohla svědčit o jejím poslání. Proč bych jinak měla žít tak dlouho?

Podle nakladatelství Rafael
Překlad -lš-

Tak jak sestra Faustyna ve svých viděních viděla plné církevní uznání svátku Božím Milosrdenství a spirituality s ním spojené (D 366–367), stejným způsobem předpověděla těžká nepochopení a silnou opozici k celému svému poslání. Je možno říci, že vrchol těchto obtíží se dostavil dvacet let po její smrti přísným zásahem posvátné kongregace Svatého officia (Dekret z 28. 11. 1958 a Notifikace z 6. 3. 1959):

„Dává se na vědomí, že nejvyšší posvátná kongregace Svatého officia přezkoumala domnělá zjevení sestry Faustyny Kowalské (z institutu Panny Marie Milosrdné; zesnula v roce 1938 u Krakova) a rozhodla, jak následuje: 1. Je nutno zakázat šíření obrazů a spisů, které představují úctu k Božimu Milosrdenství ve formách předkládaných dotyčnou sestrou Faustynou. 2. Ukládá se úvaze biskupů úkol, aby odstranili dotyčné obrazy, pokud byly již vystaveny k uctívání.“ (Posvátná kongregace Svatého officia, Notifikace ze dne 6. 3. 1959)

Důsledky tohoto zákazu byly velice tíživé, zvláště v Polsku. I když není možné na tomto místě pátrat po důvodech a cíli tohoto disciplinárního zásahu, omezíme se na konstatování, že Božimu dílu není nikdy možno zcela zabránit. Tak tomu bylo také v tomto případě po dalších necelých dvaceti letech, když stejné dikasterium muselo vydat novou notifikaci se zcela opačným obsahem, než byla ona výše uvedená:

„Z různých stran, zvláště z Polska, a to i autoritativně, byl vznesen dotaz, zda zákazy obsažené v Notifikaci kongregace Svatého officia, publikované (...) 1959, které se týkají úcty k Božimu Milosrdenství ve formách předkládaných sestrou

Faustynou Kowalskou, je třeba ještě pokládat za platné. Tato kongregace po posouzení mnoha původních dokumentů, které v roce 1959 nebyly známé, a po zvážení změněných okolností s přihlednutím na názor mnoha polských ordinářů prohlašuje zákazy v citované notifikaci za neplatné.“ (Posvátná kongregace pro nauku víry, Notifikace z 15. dubna 1978)

Je možno si představit roli, jakou v tomto případě sehrál tehdejší krakovský arcibiskup Karol Wojtyła, který řídil diecézi od ledna 1964 a který od října 1965 do září 1967 uskutečnil diecézní fázi kanonizačního procesu sestry Faustyny.

Když nastoupil na papežský stolec v říjnu 1978, dokončil to, co již Boží Prozřetelnost svěřila jeho pastorační péči: 30. listopadu 1980 vydal encykliku *Dives in misericordia*, která je celá věnovaná pravdě týkající se tohoto Božím tajemství. Pak je zde blahorečení sestry Faustyny Kowalské na Bílou neděli 18. dubna 1993 na náměstí Svatého Petra a její kanonizace za stejných okolností 30. dubna 2000.

Ve své homilii tehdy řekl:

„Je opravdu mou velkou radostí, že mohu předložit celé Církvi jako Boží dar pro naši dobu život a svědectví sestry Faustyny Kowalské. Řízením Boží Prozřetelnosti byl život této pokorné dcery Polska zcela svázán s dějinami dvacátého

století, století, které máme právě za sebou. Bylo to právě mezi první a druhou světovou válkou, když ji Kristus svěřil své poselství o milosrdenství. Ti, kteří to pamatují a kteří byli svědky a účastníky oněch událostí, oněch let strašného utrpení, které postihlo miliony lidí, vědí dobře, jak toto poselství o milosrdenství bylo potřebné. Ježíš řekl sestře Faustyně: »Lidstvo nenajde pokoj, dokud se v důvěře neobráti k Božimu Milosrdenství« (D 132). Skrze dílo polské řeholnice je toto poselství navždy spjato s dvacátým stoletím, posledním stoletím druhého tisíciletí a mostu k třetímu tisíciletí. Není to poselství nové, ale můžeme je pokládat za zvláštní světlo lidem naší doby. Co nám přinesou léta, která jsou před námi? Jaká bude budoucnost člověka na zemi? Není nám dáno, abychom to věděli. Nicméně je jisté, že vedle nového pokroku nebudou scházet ani bolestné zkušenosti. Ale světlo Božím Milosrdenství, které Pán chtěl jakoby znovu svěřit světu skrze charisma sestry Faustyny, osvětlí cestu lidí do třetího tisíciletí.

A ty, Faustyno, Boží dare naší době, dare polské země celé Církvi, vypros nám, abychom pochopili hloubku Božím Milosrdenství, pomáhej nám abychom je živě zakoušeli a byli jeho svědky pro naše bratry. Tvoje poselství světla a naděje ať se rozlévá do celého světa, přiměje hříšníky k obrácení, překoná rivalitu a nenávisť, otevře lidi a národy k uskutečňování bratrství. Když dnes upíráme spolu s tebou pohled na tvář zmrtvýchvstalého Krista, osvojujeme si modlitbu důvěryplného sebeodevzdání a říkáme s pevnou nadějí: Ježíši Kriste, důvěřuji Ti!“ (Homilie Jana Pavla II. 30. 4. 2000.)

Pramen: www.collevalenza.it

Překlad -lš-



Pontifikát Božího Milosrdenství

Skutečnost, že Jan Pavel II. zemřel v předvečer svátku Božího Milosrdenství v roce, kdy jsme si připomínali sté výročí narození svaté Marie Faustyny, je jako by zdůrazněním, že jeho více než čtvrt století trvající pontifikát byl ve znamení poselství, které Pán světil této světici. Tuto pravdu oznámil sám papež, když světil první chrám Božího Milosrdenství v Krakově Łagiewnikách: *Poselství Božího Milosrdenství mi bylo vždy zvláště milé a drahé. Dějiny jako by je vepsaly do tragické zkušenosti druhé světové války. V těch těžkých letech bylo zvláštní oporou a nevyčerpatelným pramenem naděje nejen pro obyvatele Krakova, ale pro celý polský národ. Byla to i moje vlastní zkušenost, kterou jsem si přinesl na Petrův stolec a která jako by poznamenala obraz tohoto pontifikátu.*

Jak se poslání sv. Faustyny a jejího poselství o Božím Milosrdenství vepsalo do života Jana Pavla II. a ještě dříve do života Karla Wojtyly, dělníka, studenta, kněze a krakovského biskupa, vyjádřil sám papež v den kanonizace sestry Faustyny: *Když dnes konám tuto kanonizaci, připomínám si svá válečná léta. Pět let jsem se připravoval na kněžství v dosahu Łagiewnik. A bylo tomu tak, že jsem pracoval v Solvayi, tedy v Borku Falckém, a denně jsem přicházel do práce přes Łagiewniki. Kolikrát jsem vstupoval do tohoto kostelíka-kaple, který se dnes stává velkou světovou svatyní. Tehdy jsem věděl pramálo o sestře Faustyně, něco málo o Božím Milosrdenství a byla to vlastně doba, kdy dvojí charakter Krakova – milosrdenství a Faustyna – se naplňoval především v okupovaných zemích. My, kteří jsme tuto okupaci prožívali v Krakově, zakoušeli přítomnost Božího Milosrdenství. To jsem si dnes při-*

pomínal během kanonizace. Připomínal jsem si to, co jsem tehdy nevěděl, že roste mezi námi v době pohrdání jako velké a nové zjevení Božího Milosrdenství, které má vyjít do celého světa. Toužím za to poděkovat Boží Prozřetelnosti a svaté Faustyně.

Tato prozřetelnostní osobnost, papež, který v mládí ještě věděl pramálo o sestře Faustyně, něco málo o Božím Milosrdenství, po letech posvětil v Łagiewnikách novou svatyni Božího Milosrdenství. Při té příležitosti řekl: *Toužím povědět na této slavné liturgii, že se s tímto místem váže mnoho mých osobních vzpomínek. Přicházel jsem sem zvláště v době okupace, kdy jsem pracoval v blízké Solvayi. Dodnes si pamatuji na tuto cestu, kdy jsem přicházel na různé směny z Borku Falckého na Dębni v dřevěných botách. Takové se tehdy nosily. Jak by bylo možné si představit, že ten člověk v dřevácích jednou posvětil baziliku Božího Milosrdenství v krakovských Łagiewnikách! Magnalia Dei! – velká udivující Boží díla.*

Ještě dříve, než se stal Karol Wojtyla papežem a sestra Faustyna byla vynesena na oltář, přičinil se nemálo o rozšíření její-

ho poselství a poznání její spirituality. V říjnu 1965 zahájil biskup Groblicki z pověření kardinála Wojtyly informační proces o životě a ctnostech sestry Faustyny, který kardinál Wojtyla ukončil slavnostním zasedáním 20. září 1967. V lednu 1968 byl ve Vatikánu zahájen proces jejího blahorečení. Díky radikální informační intervenci zrušila Svátá stolice 19 let trvající zákaz šíření kultu Božího Milosrdenství ve formách předávaných sestrou Faustynou.

Již v druhém roce svého pontifikátu vydal Jan Pavel II. velmi důležitou encykliku *Dives in misericordia*, která představuje teologický základ pro přijetí poselství o Božím Milosrdenství, tak jak je podává sestra Faustyna. 18. dubna 1995 prohlásil tuto sestru blahoslavenou a 7. dubna 1997 navštívil kostel v Łagiewnikách. Tehdy řekl: *Na mé poutní cestě (páté návštěvě Polska) se nachází tato svatyně. Přicházím sem, abych světil všechny starosti Církve a lidstva milosrdnému Kristu. Na prahu třetího tisíciletí přicházím, abych mu ještě jednou zasvětil svou petruskou službu – „Ježíši, důvěřuji Ti!“ (...) Zde u ostatků blahoslavené Faustyny Kowalské děkuji za dar jejího blahorečení. Ustavičně prosím Boha o „milosrdenství pro nás a pro celý svět“, protože „nic tak člověk dnes nepotřebuje jako Boží Milosrdenství“ (...) Odsud totiž vyšlo poselství Božího Milosrdenství, které chtěl sám Kristus předat našemu pokolení prostřednictvím blahoslavené Faustyny.*

30. dubna 2000 kanonizoval Jan Pavel II. v Římě sestru Faustynu a ustanovil svátek Božího Milosrdenství pro celý svět. Dva roky nato 17. srpna 2002 posvětil v Łagiewnikách novou baziliku, pro kterou již dříve posvětil základní kámen přivezený z Golgoty a podporoval tuto stav-

bu různým způsobem. Během slavnosti vykonal zasvěcení svéta Božimu Milosrdenství. Když se loučil na letišti v Balicích, řekl Svátý otec: *Blahopřeji krakovské arcidiecézi i celému Polsku k nové svatyni, kterou jsem mohl posvětit. Jsem přesvědčen, že łagiewnický chrám bude opravdovým sídlem a živým centrem kultu Božího Milosrdenství. Kež světlo, které padá z věže łagiewnické svatyně, připomínají paprsky z obrazu Milosrdného Ježíše a vrhají duchovní blesky na celé Polsko, od Tater až po Baltik, od Bugu až po Odru i na celý svět.*

„Bůh je bohatý na milosrdenství!“ To jsou slova, která byla vedoucím heslem této návštěvy. Četli jsme je jako výzvu pro Církev a pro Polsko nového tisíciletí. *Přeji svým krajanům, aby dokázali přijmout toto poselství o milosrdenství s otevřeným srdcem, aby je dokázali zanést všude tam, kde lidé potřebují naději.*

Všechno dobro, které se uskutečnilo v těchto poutních dnech, které se stalo mým údělem, přechovávám ve svém srdci. *Vděčný za všechno spolu s celým církevním společenstvím v Polsku opakuji Milosrdnému Ježíši: „Ježíši, důvěřuji Ti!“ Kež toto upřímné vyznání přináší pokoj budoucím pokolením v novém tisíciletí. Kež vám zehná Bůh bohatý na milosrdenství! Pak zazněla poslední slova, která papež vyslovil na půdě své vlasti. A co říct nakonec: Jak líto je odjždět! Slza se tlačí do oka...*

Po návratu již v Castel Gandolfo Svátý otec řekl: *Hlavním cílem mé návštěvy bylo vlastně opětovné hlásání Boha „bohatého na milosrdenství“, zvláště posvěcením svatyně Božího Milosrdenství v Łagiewnikách. Nová svatyně bude centrem, ze kterého bude na celý svět proudit zář Božího Milosrdenství shodně s tím, co Pán zjevil sv. Faustyně Kowalské, apoštolce Božího Milosrdenství.*

„Ježíši, důvěřuji Ti!“ – jaká to prostá modlitba, které nás naučila sestra Faustyna a kterou můžeme vyslovovat v každém okamžiku svého života. *Kolikrát jsem já*

ZASVĚCENÍ SVĚTA BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

**Bože, milosrdný Otče,
který jsi zjevil svou lásku
ve svém Synu Ježíši Kristu
a vylil ji na nás v Utěšiteli Duchu Svatém,
svěřujeme Ti dnes osudy světa
i každého člověka.
Sklon se k nám hříšným,
uzdrav naši slabost,
přemož všechno zlo,
dovol všem obyvatelům země,
aby zakusili Tvé milosrdenství,
aby v Tobě, trojjediný Bože,
nacházeli vždy pramen naděje.
Otče předvěčný, pro bolestné utrpení
a zmrtvýchstání svého Syna,
buď milosrdný k nám i k celému světu.
Amen.**

Jan Pavel II.,
Krakov, Łagiewniki 18. 7. 2002

Babička Máňa

jako dělník, student a pak kněz a biskup v obdobích těžkých dějin opakoval tu prostou a hlubokou prosbu a zakoušel jsem její účinnost a moc.

Milosrdenství je jedním z nejkrásnějších vlastností Stvořitele a Vykupitele a Církev usiluje, aby přiblížila lidi k tomuto nevyčerpatelnému zdroji, jehož je správcem a velkodušným rozdatelcem. To je důvod, proč jsem chtěl svěřit Božimu Milosrdenství svou vlast, Církev a celé lidstvo.

Dva dni před smrtí, která pak nastala o vigílii Božího Milosrdenství, poslal Svätý otec do Łagiewnik svůj poslední telegram:

Blíží se Neděle Božího Milosrdenství. Při té příležitosti toužím poslat svůj srdečný pozdrav všem, kteří se shromáždí v krakovské svatyni v Łagiewnikách, aby velebili Boha za jeho odpouštějící lásku. Toužím znovu svěřit této lásce Církev, svět, všechny lidi na celém okrsku zemském a také sebe samého ve své slabosti. Mám radost, že tuto neděli začne v této svatyni věčná adorace k Nejsvětější Svátosti. Nic tak nezpřítomňuje dílo Milosrdenství jako Pánova přítomnost v Eucharistii, Milosrdenství, které se uskutečnilo skrze Kříž a Zmrtvýchvstání. Kéž je nyní tato přítomnost pro všechny poutníky pramenem síly a naděje. Všem ctitelům Božího Milosrdenství ze srdce žehnám (...).

Připomenuté události jsou jen část oněch znaků, kterými se vyznačuje těsné sepětí Jana Pavla II. s kultem Božího Milosrdenství podle poselství sv. Faustyny. Tento kult poznamenal celý jeho pontifikát a je pro něho příznačný. Sestra Faustyna se stala jeho zvláštní patronkou.

Uplynul rok od smrti Svatého otce a máme stále v živé paměti slova, která řekl Ježíš sestře Faustyně: *Zamiloval jsem si Polsko, a jestliže bude poslušno mé vůli, vyvýším je v moci a svatosti, vyjde z něho jiskra, která připraví svět na můj poslední příchod.*

*Postaniec Serca
Jezusowego 8/2005
Překlad -lš-*

Byla obyčejná i neobyčejná, jako každá babička. Bylo jí 94, když 24. září navždy usnula. Nemocná, přikovaná na lůžko více než jeden rok, nikdy si nestěžovala, nikomu nezlořečila. Důstojně snášela svůj osud. Utrpěla zlomeninu bederní kosti, která jako zázrakem srostla, a pak u ní lékaři zjistili rakovinu slinivky břišní a velký nádor štítné žlázy, který si přikrývala šátkem. Celým jejím světem byl pokojík v našem domě, okno, kterým se dívala na květy a stromy v zahradě, ale nade všechno uctívala Boží Milosrdenství, které si velice zamilovala a ke kterému se vroucně modlila, a také Matku Boží Kalvarskou. Jejím světem byla též modlitební knížička, obrázky svatých a růženec, ale také krém na obličej, kapesníky a hřebínek. Byla velice čistotná a upravená. Takovou zůstala do posledních hodin svého života. Opakovala: *Ježíši, důvěruji Ti! a Bůh mě neopustí.* Modlila se růženec a Korunku k Božimu Milosrdenství. Když jsem odcházela do práce a řekla jsem jí, že nějakou dobu bude sama, odpovídala (ještě dva dni před smrtí): *Bětuško, klidně jdi. Bůh je se mnou, a tobě za všechno dobře odplatí.* Když jsem nad ní zaplakala, řekla: *Bětuško, neplač!*

A teď, když to píšu, tečou mi slzy proudem. Tak tomu bylo, že horečky a záchvaty dušnosti se dostavily vždy jen tehdy, když jsme byli u ní, když jsem mohla hned zavolat lékaře a přijít jí na pomoc buď já nebo manžel. Syn Michal k ní přicházel a zdravil: *Ahoj, babi!* A dcera Sylvie: *Ahoj, Máňo!* Já anebo muž jsme se jí ptali, zda jí něco bolí. Řekla vždycky, že tam cosi, ale to je revma. Ležela v jedné poloze celý rok. Neměla žádné otlaky. Ošetřovatelku, která k ní chodila, paní Jolantu, nazývala andělem, který jí přináší zdraví. Katedr, pampersky, jedna poloha a žádná slova bolesti nebo výčitek světu. Zhubla velice, zešedivěla, lehce zežloutla, ale až do

konce byla při vědomí. Po celý rok své smrtelné nemoci, o které nevěděla, užívala jen slabá analgetika. Lékaři, kteří přicházeli, se divili, že nedostává při svých dvou novotvarech žádné radikální léky ani morfium. Ona jenom říkala: *Bůh je se mnou. On mi nedá ukřivdit.* Měla také svou osobní modlitbu: *Bože, veď mě po svých rovných cestách... Poklekám před majestátem smrti!*

Agonie začal tak docela obyčejně, ve středu odpoledne již nechtěla jíst. Když jsem od ní odcházela a pohladila ji po hlavě, spala. Už nic neříkala, jenom na okamžik otevřela oči a kouzelně se na mě usmála. Pak už jsem její otevřené oči nespatriila. Ve čtvrtek v poledne byl její dech krátký. Ošetřovatelka z hospice, v jehož péči se babička nacházela, přinesla morfium. Naučila mě, jak jí mám dát další dávku. Dala jí jen jednu a odešla.

Byl večer. Byla jsem doma sama. Babička dýchala stále hůře, chroptěla, nedávala znamení kontaktu, ale když jsem od jejího lůžka poodešla, zaplakala jako dítě. Cítila moji přítomnost, jsem si tím jista. Byly jsme spolu velice svázané. Babička byla se mnou ode dne mého narození. Ona vychovávala mne i moje dvě děti, v době války také adoptovala jednoho chlapce a vychovávala ho. Vždycky jsem byla s ní. Bydlela jsem u ní, potom i celá moje rodina. Byla mou nejlepší přítelkyní a důvěrníci. Ona mě učila modlitbě a víře v Bo-

ha, v Boží Milosrdenství, v Panu Marii Kalvarskou. Za to, čím dnes jsem, vděčím jedině jí. Náhle babička přestala chroptět, jako by utichla. Den se chýlil k západu. V domě i v zahradě panoval veliký klid. Seděla jsem u lůžka vedle babičky. Pomodlila jsem se všechny růžence a byla jsem si vědoma, že konec je neodvratný, i když jsem si ještě dělala iluze. Najednou jako by mě velká síla přitiskla a přinutila, abych poklekla. Téměř jsem upadla na kolena vedle lůžka. Přestala jsem plakat, i když mi předtím bylo stále do pláče. Na mysl mi přišla slova, která hlasitě říkala: *Poklekám před majestátem smrti, poklekám před tebou.* Sklonila jsem hlavu. Měla jsem dojem, že ten velký majestát smrti, to velké tajemství, je v pokoji vedle mne. Vůbec jsem se nebála, i když jsem velice bázlivá. Prostě jsem s pokorou přijala Boží rozhodnutí. Babička žila ještě několik hodin. Kolem tří hodin v noci jsem jí zatlačila oči a spolu s manželem a dětmi jsme se rozloučili s nejnádhernejším přítelem a nejkouzelnějším člověkem na světě.

Můj zármutek po babiččině smrti byl veliký. Prosila jsem přítele kněze, aby se modlil za babičku, ale i za mne, abych přestala plakat a truchlit. Přesně týden po smrti jsem babičku viděla ve snu, protože jsem velice prosila Boha, aby mi dal nějaké znamení. Babička nic neříkala, ale kouzelně zpívala a usmívala se mladým zdravým smíchem. Probudila jsem se. Podívala jsem se na hodinky. Bylo 3.38, hodina, kdy babička zesnula a je zapsaná v posledním dokumentu. Od té doby je mi lépe. Cítím Boží milosrdenství, babiččinu ochranu a modlím se za ni i k ní. Ona je již šťastná, protože vždy věřila v Boha a důvěřovala v něho. Mám naději, že se postupně naučím od mé nejdraší báby její prosté cesty k Bohu.

*Postaniec Serca
Jezusowego 1/2005
Přeložil -lš-*



Úvaha k encyklice Benedikta XVI. *Deus caritas est*

Deus caritas est - Bůh je láska - Tímto základním poselstvím naší křesťanské víry si získal Benedikt XVI. srdce lidí. Biskup Andreas Laun je potěšen úspěchem této první papežovy encykliky. Pokouší se však současně strážlivě posoudit skutečný dopad a šance tohoto naučného listu. Laun nám dává nahlédnout, jak se vede angažovanému morálnímu teologovi, když se má vyrovnat s papežovými myšlenkami.

Jakmile si svět přečetl první encykliku papeže Benedikta, cítil se šťastný a přímo nadšený. Za to musíme být především vděční. Ale jásoť „světa“ také ukazuje, že pravděpodobně to, co papež vyslovil, bylo pochopeno jen částečně. Kdyby tomu tak nebylo, nedočkali by se papež jen chvály, ale také by řekli: Kdo má věřit těmto „pohádkám“ o takové Boží lásce, jak to křesťané tvrdí? Že je papež „milý“, to by bylo pěkné, ale to s tím vtělením, křížem a takřka „manželským“ vztahem lásky s nebem?

O sv. Františku Saleském se říká, že používal metodu „nepřímé kontroverze“. Protože přímé předložení bludu snadno srdce zatvrdí, a proto zůstane bez výsledku, snažil se pravdu vyložit tak osvěceni a přitažlivě „mimo blud“, jak je to jen možné, a tak dosáhnout nenápadně protikladu bludu a získat „druhé“. Nepodařilo se mu toho dosáhnout vždy hned, ale přece jen to zkoušel znovu a znovu. Také papež Benedikt jde touto cestou. Stejně náročně a láskyplně vypráví příběh o Bohu a člověku, to podstatné o nich. Kdo ho skutečně vnímá, bude přinejmenším doufat, že je to pravda, a snad najde cestu k víře.

„Bůh je láska“ - místo přikázání?

Mnozí zajásali: Konečně papež, který o lásce nejen mluví, nýbrž ji také uplatňuje, když učí, a nepoužívá „zdvižený prst“.

Je-li tomu tak, musíme papeži poděkovat, že neuvádí žádné „sporné“ přikázání a nevyžaduje jeho plnění „tvrdě a neúprosně“. Protiotázka: Dělal to jeho předchůdce „takovým způsobem“? Snad pod vlivem kardinála Ratzingera? Byly encykliky *Evangelium vitae* (k 5. přikázání) nebo *Familiaris consortio* (k 6. přikázání) „bezcitné“, protože se staví proti názorům doby a proti tomu, co platí za „politicky korektní“? Zcela jistě ne, naopak, byly skutkem lásky ke všem lidem. To učí papež Benedikt XVI. téměř výslovně, když nepřímou prohlášením, jak jsou přikázání osvobozující:

„Hlubina lásky mezi Bohem a Izraelem nachází svůj výraz v tom, že Bůh daruje *Tóru*, Bůh tedy otevírá Izraelské oči pro pravou podstatu člověka a ukazuje mu cestu jak být správně člověkem“ (9).

Přesně to dělá Církev z Božího pověření po celou dobu dějin, i když někteří lidé „oči“ neotevírají a nechávají si je pevně zavřeny. Jsou důvody Církve tak špatné a přikázání tak těžká? Nikoliv, ale lidé nenaslouchají. Výsledkem je, jak učí Koncil (GS 16), zaslepenost svědomí, která nespočívá v nízkém inteligentním kvocientu, nýbrž v narušenosti hříchem.

„Mravní zaslepenost způsobená převládajícím zájmem o prospěch a moc je nebezpečí, které se nedá nikdy zcela odstranit“ (28).

Jak je možno rozum, pokud jde o rozeznávání dobra a zla, očistit? „Věra ho osvobozuje z Božího hlediska od jeho zaslepenosti a tím mu pomáhá být lépe sám sebou. Umožňuje mu lépe konat svou práci a vidět lépe to, co je mu vlastní“ (28). To je náhled, který už dávno nebyl vysloven tak jasně. Věra tu nestojí v protikladu k rozumu, nýbrž pomáhá mu a přivádí ho k vyšší dokonalosti; není pro rozum protihráčem, nýbrž spojencem. Že jsou také nerozumní věřící, není tím popřeno. Jak známo, milost předpokládá přirozenost. Pokud jde o etické názory, je pravá věra nejlepším „živým roztokem“ pro rozvoj rozumu. Přesně v tomto smyslu mluví sv. Tomáš Akvinský o „zdravém rozumu“ a ukazuje ho v protikladu k „nemocnému rozumu“, který potřebuje uzdravení skrze věru a milost.

Jaká je však Boží „perspektiva“, která osvobozuje a očis-



Biskup Andreas Laun

tuje rozum? Papež ji blíže nevyvětluje. Jmenuje však „zájmy“ jako příčinu onemocnění. Z toho je možno vyvodit: Zmiňované uzdravení může spočívat jen v tom, že se vypořádáme s těmito „zájmy“, aby se projevíly z „Boží perspektivy“ v jiném světle, než v jakém se pohybuje čistě přirozený rozum: toto světlo některé zájmy ukáže jako zavrženíhodné, jiné jen relativizuje a některé toto světlo očistí tak, že jim ve jménu „řádu lásky“ vykáže jiné „místo“. V zásadě působí Boží perspektiva jen jediné: osvobozuje a zajišťuje rozum před tím, aby nebyl „veden zájmy“ nelegitimním způsobem a nestával se tak neobjektivní. Tímto způsobem očistěný rozum prolomuje vnitrocírkevní tabu a bloky myšlení ducha doby.

Zapomněl papež na přikázání nebo se stydí o nich mluvit? Nikoliv, on je sice nejmenuje, ale učí, jak se má na ně člověk správně dívat: jako na dary Boží lásky, aby se mu dařilo být skutečně člověkem.

Počátek křesťanského života: setkání

Dnes se mnoho mluví o předávání víry, ale paradoxně současně i u křesťanů upadla misijní činnost do podezření, že provádí duchovní koloniální nadvládu, která chce zničit jiné kultury. V tzv. „relativistické teologii náboženství“ se říká, že „nárok na pravdu“ u křesťanství je problém, že je to rušivý faktor míru mezi náboženstvími. Říká se zde, že přece nemůže být jen jed-

RODNÝ DŮM JANA PAVLA II.

Krátce před prvním výročím úmrtí Jana Pavla II. získala polská církev jeho rodný dům ve Wadovicích do svého vlastnictví. Dosavadní majitel americký Žid Ron Balamuth prodal nejdříve dům majiteli jedné softwarové firmy Richardu Krauzemu. Ten daroval dům krakovskému arcibiskupovi Stanislawu Diwiszovi.

NEJEDNOTNÍ PROTESTANTI

Protestantský svět se rozpadá na stále větší počet malých jednotek. Jak říká kardinál Kasper, stává se tím ekumenický dialog stále obtížnější. Jestliže se stává takovým problémem vnitřní jednota protestantismu, má dohoda s katolickou církví velmi špatné vyhlídky. Především v Jižní Americe se množí protestantské sekty, které jsou stále vlivnější a rostou na úkor katolické církve.

NEJSTARŠÍ MNICH

Nejstarším benediktinem v Bavorsku je 97letý fráter Fulbert Haggermiller, bývalý převor u svatého Bonifáce v Mnichově. Oslavil v únoru 75. výročí svých řeholních slibů. Narodil se v roce 1908 v Opfenbachu. Nejdříve se vyučil krejčím a v roce 1929 byl přijat k benediktinům. Chtěl být původně benediktinským misionářem, ale v klášteře u sv. Otýlie ho odmítli: „Takový slabý chlapec není schopný jít do misii.“ Nejdříve pracoval v klášteře jako krejčí a vrátný. Tehdy měl klášter ještě 100 mnichů. Za války musel narukovat k wehrmachtu a jako radista prošel Polskem do Ruska až na Kavkaz a na Krym. Jako řidiče ho zastihl konec války v Horním Slezsku. „Nechal jsem stát auto i flintu a šel jsem pěšky domů.“ Když se dostal v červnu do kláštera, našel ho vypálený. Dva roky odstraňovali trosky. Při obnově kláštera byl opět krejčím a vrátným. Sloužil také jako řidič. 60 let podával meteorologické služby zprávy o stavu počasí. Přežil ve svém klášteře 108 spolubratří. V 86 letech byl jmenován převorem. Stal se živou kronikou kláštera. Každý den si vypije půl litru piva.

na pravdu, každé náboženství je „pravé“, nakolik pojímá určitý výsek z Boha, ale je „nepravé“, protože Bůh (jakožto Kantova „věc sama o sobě“) zůstává velkou neznámou.

Proti tomu stojí věta nové encykliky: „Na počátku toho, že jsem křesťanem, nestojí mravní rozhodnutí nebo velká idea, nýbrž setkání s událostí, s osobou, která dává našemu životu nový horizont, a tím i jeho rozhodující směr“ (1).

V podstatě je to jednoduchá věta, ale je ve své jednoduchosti jasná jako ukazatel směru, jehož informaci postřehne řidič jediným rychlým pohledem.

Křesťanství není sbírka věčných pravd, nýbrž dějinná událost, která začíná již u Abraháma, ale „správně řečeno“ začíná u něho a jde přes proroky a krále Starého zákona až k Janu Křtiteli a pak vede k Marii. Ona uvádí největší událost dějin, neboť z ní se narodil Ježíš, Pomazaný Páně. S ním a po něm začínají dějiny Církve a ty budou trvat až do konce světa.

Proto také není Krédo výčtem „věčných“ pravd, nýbrž sdělením příběhu: kdo je to Bůh, to Krédo jen předpokládá a vypráví přímo o něm, co udělal a co udělá.

„Na počátku bylo Slovo“ a mnohem později, opět na počátku posledního času bylo opět Slovo – a setkání s ním, s Božím Slovem přesvědčilo první apoštoly nikoliv nějakou diskusí, nikoliv přednáškou o Božích vlastnostech, nýbrž pozváním, aby šli s ním a „uviděli“.

Co měli uvidět? Jeho samého, a později jim o sobě řekne: „Kdo viděl mne, viděl Otce. Bylo to, jak poznamenává evangelium, ve čtyři hodiny odpoledne, pak šel Ondřej, jeden ze dvou, pro svého bratra Šimona. „Našli jsme Mesiáše,“ řekl mu a opět spočívala „přesvědčovací práce“ nikoliv v řeči a přemlouvání, nýbrž v setkání: „Zavedl ho k Ježíši“ (Jan 1,41).

Aby bylo možno ověřit pravost uváděných událostí, je zapotřebí jiné metodiky, než jaké se

používá pro pravdu filozofických vět. Relativizovat, jak to dělá teologie náboženství s pravdou, se událost nedá. Křesťanství spočívá na událostech, nikoliv na spekulacích.

Je možno se zamyslet, zda byly v dějinách srovnatelné události: zda např. Mohamed byl „stejně tak“ Boží vyslanec jako Ježíš a zda nějaké podobné poslání je vůbec myslitelné. Odpověď je jednoznačná: Jestliže Ježíš je ten, o kterém píše počátek Janova evangelia nebo list Efezanům, může odpověď znít jedinečně: Nikoli, nemůže existovat žádný další „Boží Syn“, který se vtělil, žádný jiný Emanuel, který přebývá mezi lidmi, žádný člověk, který by mohl o sobě říct: Kdo vidí mne, dívá se na Boha.

Bůh je láska

Židovsko-křesťanské náboženství, které by určité kruhy rády zúžily na „jedno mezi mnoha dalšími, která jsou stejně dob-

rá“, hlásá o Bohu jedinečný obraz. Říká totiž:

Je jen jeden Bůh, od něho pocházejí všechny skutečnosti, nejsou žádní jiní bohové kromě Svatého Izraele. Zatímco Aristoteles měl na mysli Boha, který je milován, ale sám zůstává bez pohybu, Bůh, ve kterého věří Izrael, je Bůh, který sám miluje. A jeho láska je „vybíravá“ láska. Mezi všemi národy si zvolil Izrael a miluje ho s tím záměrem, že tak „uzdraví celé lidstvo“.

Z toho plyne, že „člověk... zaskočí, že ho Bůh miluje, a nachází radost z pravdy, spravedlnosti – radost z Boha, jenž se stává jeho vlastním štěstím: *Koho máme na nebi kromě tebe? Když jsem u tebe, neláká mě země... Mé štěstí je však být Bohu nablízku* (Ž 73,25)“ (9).

Dříve než papež dále rozvádí, jaké důsledky má pro člověka tento obraz Boha – „Bůh miluje“ – setrvává ještě u této Boží lásky. Říká, že je to nejen lás-

ka, s níž se Bůh k člověku obrací bez jeho zásluhy, nýbrž ještě něco více:

„Vášnivá láska Hospodina k jeho lidu – k člověku – je zároveň odpouštějící láska. Je tak velká, že se Bůh obrací sám proti sobě, jeho láska je proti jeho spravedlnosti. Křesťan v tom vidí skrytý náznak tajemství kříže. Bůh tak miluje, že se sám stává člověkem, jde za ním až na smrt a tímto způsobem smíří spravedlnost a lásku“ (10). Tak to předpověděl již prorok Ozeáš: „*Což bych se tě, Efraime, mohl vzdát? Mohl bych tě, Izraeli, jen tak vydat? ...Mé vlastní srdce se proti mně vzepřelo, jsem pohnut hlubokou lítostí. Nedám průchod svému planoucímu hněvu, nezničím Efraima, protože jsem Bůh a ne člověk, jsem Svatý uprostřed tebe*“ (Oz 11,8–9) (10). Jaká je to myšlenka: přijmout vnitřní Boží rozervanost, spor lásky proti spravedlnosti v samotném Bohu, spor, ve kterém „vítězí“ láska!

Tento Boží obraz je do slova a do písmene nový a neslyšáný, protože žádné jiné náboženství se neodvážilo Boha „takto“ představit a hlásat.

Nový obraz člověka a nová křesťanská mystika

Novému obrazu Boha odpovídá nový obraz člověka: nový nikoliv ve smyslu antropologie, nýbrž proto, že se mění smysl lidského života, je to možno přirovnat k člověku, který potká svého budoucího manželského partnera, a tím se jeho život stává novým.

Jak tomu bylo dosud před tímto setkáním s Boží láskou, která se nabízí člověku? „Být sám,“ říká Bible, nebylo pro člověka dobré. Aby odpomohl této jeho nouzi, „našel“ mu Bůh ženu a lidé pochopili, že muž a žena se navzájem potřebují a že jen společně tvoří „celistvost člověka“, jen pospolu nacházejí naplnění (11). Naplnění skrze manželství? Ano i ne, protože v manželství se naplňuje tato velká touha člověka, ale



VÝROČÍ ÚMRTÍ

Více než 100 tisíc lidí, mezi nimi mnoho Poláků, se účastnilo v neděli 2. dubna noční modlitby na náměstí Svatého Petra ve výroční den a hodinu úmrtí Jana Pavla II. Hořící svíce v rukou věřících změnilly náměstí v moře světla. K modlitbě růžence se připojila pomocí satelitního přenosu mládež na mnoha místech Evropy a Afriky. V krátké promluvě zdůraznil Benedikt XVI. především věrnost v utrpení, jakou zesnulý papež prokázal v posledních měsících svého života a přesvědčujícím způsobem tak praktikoval to, co napsal v roce 1984 v apoštolském listě *Salvifici doloris*. Jeho nemoc a odvaha, s jakou ji snášel, ukázala celému světu důstojnost a cenu utrpení a bolesti. Cena člověka nespočívá jen v jeho výkonnosti a zjevu, ale v něm samém, protože ho Bůh stvořil a miluje. Celé město Řím se symbolicky shromáždilo v tomto pohnutém okamžiku ve vzpomínce na milovaného papeže.

stejně tak ne, protože i v nejšťastnějším manželství zůstává neklid srdce, které podle slavného Augustinova slova nachází klid jen v Bohu.

Právě šťastné manželství poukazuje výše: „Manželství spočívající na výlučné a konečné lásce se stává znázorněním vztahu Boha k jeho lidu“ (11).

To znamená: Lidé téměř vždy chápali svůj vztah k Bohu jako vztah k přemocné autoritě, které je třeba se bát a kterou musí poslouchat.

Papež říká: Vztah k Bohu si můžeme představit jako onu lásku, která panuje ve šťastném manželství.

Tak je každý pravý lidský, krásný příběh lásky, ať už v životě nebo v literatuře, „představením“ a vzpomínkou na onen vztah, jaký existuje podle židovské a křesťanské víry mezi Bohem a jeho vyvolenými:

„Tím se stala *Píseň písní* v židovské i křesťanské literatuře pramenem mystického poznání a prožívání, ve kterém je vyjádřena podstata biblické víry: Ano, existuje spojení člověka s Bohem – pradávny sen člověka – ale toto spojení není splnutí, utonutí v bezejmenném oceánu, nýbrž je to jednota, kterou tvoří láska, ve které oba – Bůh i člověk – zůstávají sami sebou, a přesto se stávají jedno“ (10).

Křesťanská mystika? Ano, ona je opravdu „manželské“ spojení se samotným Bohem. „Tomu“ máme věřit? Ano, právě tomu. Kdo takto „skutečně“ věří, je křesťan. Jestliže je manželství obrazem pro spojení s Bohem, kde a jak se toto spojení uskutečňuje? V Eucharistii! Neboť v ní přijímá křesťan samotného Ježíše a tak se obraz manželství mezi Bohem a Izraelem stává „skutečností dosud nepředstavitelným způsobem: z postoje stát před Bohem se v Ježíšově sebedarování a společenství s jeho Tělem a Krví stává spojení. Mystika této svátosti, která spočívá v tom, že Bůh sestupuje k nám, sahá dále a vede výše,

než kam by mohlo dosáhnout jakékoliv mystické vytržení člověka“ (13).

Láska k bližnímu

Od této mystiky sjednocení s Bohem v lásce – jediné mystiky, která je skutečně křesťanská – vede poslední krok k bližním.

„...neboť v přijímání budu spojen s Bohem tak jako všichni ostatní přijímající: *Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, protože máme všichni účast na jednom chlebě* (1 Kor 10,17), říká svatý Pavel. To znamená: Spojení s Kristem je zároveň spojení se všemi ostatními, kterým se daruje. Nemohu mít Krista sám pro sebe, mohu mu náležet jen ve společenství se všemi, kteří se stali nebo mají stát jeho. Přijímání mě vyzvedá ze mne k němu, a tím současně do jednoty se všemi křesťany. Stáváme se jedno tělo, spolu splynutá existence“ (14).

Z tohoto důvodu, pro tuto souvislost žije se křesťanská bliženská láska z jiných pramenů než jakýkoliv humanismus, který zanechává daleko za sebou. Není náhodou, že lidé jako matka Tereza vyrůstají jen „na křesťanské – a především na katolické půdě“.

Láska k bližním jako důsledek spojení a sjednocení s Kristem se týká především jiných křesťanů, ale má tendenci rozšířit se na všechny lidi, protože Bůh miluje všechny lidi a protože společenství s Bohem vede k tomu, „stejně“ smýšlet a stejně chtít jako On. Stejně, tzn. milovat lidi tak, jak je miluje Bůh.

Církev, láska a hlásání

Těmito úvahami o nejvnitřnějším tajemství Církve chce papež Benedikt XVI. „probudit ve světě nové oživení k praktické odpovědi člověka na Boží lásku“ (1). „Praktickou odpově-

dí“, jak to vykládá ve druhém díle encykliky, míní celosvětovou charitativní práci Církve, „službu lásky“, která je uložena nejen jednotlivým křesťanům, nýbrž i Církvi jako celku:

„Všechna činnost Církve je výrazem lásky, která usiluje o všestranné blaho člověka: evangelizovat ho slovem a svátostmi..., pomáhat mu, aby se rozvíjel v různých oblastech lidského života a lidské činnosti“ (19). Každý jednotlivý křesťan má milovat své bližní, ale „také Církev jako společenství musí uskutečňovat lásku“ (20), k podstatě Církve patří vedle hlásání a slavení svátostí také služba lásky. „Caritas“ je neodmyslitelným vyjádřením podstaty samotné Církve (25), „stejně tak“ důležitá jako svátosti a hlásání (22).

Podobně jako matka Tereza vidí papež v Caritas její význam pro hlásání. Připomíná zde císaře Juliána (+363): V důsledku pokřtěctví císaře Konstantina, který se vydával za velkého křesťana, odpadl císař Julián od křesťanství a chtěl křesťanství znovu zcela odbourat. Ale činnosti lásky křesťanů na něho tak zapůsobily, že je chtěl vyžadovat i od pohanských kněží. To dokazuje, že Caritas byla již tehdy rozlišovacím znakem Kristových společenství (24).

Caritas je třeba praktikovat kvůli samotnému člověku bez jakýchkoliv jiných postranních cílů. Ale právě v této ryzosti je „nejlepší svědectví o Bohu, ve kterého věříme...“ Ničím se Bůh tak nezpřítomňuje jako láskou, „která je nejlepší obhajobou Boha i člověka“. Proto může být správné také o Bohu pomlčet a dát promlouvat jen lásce (31).

Encyklika Benedikta XVI. není lehká na čtení. Ale když se jedná o velký poklad, nešetří rozumný člověk žádnou námahou, aby ho získal.

*Z Kirche heute 3/2006
přeložil -lš-*

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Bližnec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

si před dvěma roky Mel Gibson zvolil velikonoční dobu, aby mediálními prostředky přiblížil lidem názorně velikost oběti Božího Syna, vytáhl Satan právě pro letošní Velikonoce svou ohmatanou kartu starou bezmála dva tisíce let a pokouší se nás ohromit svým objevem: „Naším pravým zachráncem není Ježíš, nýbrž právě ten, koho nám církev už tak dlouho pokrytecky představuje jako zrádce.“ Zní to neuvěřitelně? Lež musí být tak velká, aby lidi ani nenapadlo, že je to lež (Goebels). Všechno to bude údajně věrohodně doloženo přísně vědeckým rozбором starého rukopisu tzv. Jidášova evangelia. Toto vědecké ověření koptického překladu ve skutečnosti jen potvrdí to, co nám již dvě staletí před jeho vznikem řekl sv. Irenej o jeho řeckém originálu. Ostatně víme i bez rozboru podobných rukopisů, že na ničem tak nezáleží. Nepříteli Boha a člověka jako na tom, aby nás přesvědčil, že Bůh nás nemiluje, jinými slovy, že láska je podvod. To je jeho evangelium smrti.

Tím spíše musíme cítit spolu s papežem Benediktem jako náležavý úkol prohlubovat a všude hlásat zcela opačné poselství: **Bůh je Láska.** Papežské encykliky zpravidla nepředstavují snadnou a populární četbu. Stojí proto za to zahloubat se nad ní spolu s biskupem A. Launem, jehož zamýšlení přinášíme v tomto čísle. Vystihuje totiž výmluvně a stručně samu podstatu a novost první encykliky současného papeže. Zařadili jsme tuto jeho úvahu záměrně do čísla určeného pro Neděli Božího Milosrdenství. Při její četbě jistě pozornému čtenáři neujde těsná souvislost mezi tímto nejmladším svátkem liturgického kalendáře a encyklikou *Bůh je láska*, ve které jde ruku v ruce nauka víry s pravou křesťanskou mystikou. Neděle Božího Milosrdenství dokazuje, že mystika patří i do naší doby.

Nic tak nepotřebuje současný svět jako to, aby otevřel oči

a spatřil tu pravou tvář jediného pravého Boha. Je to tvář milujícího Otce, jehož láska se projevuje především v jeho nekonečné slitovnosti. Nejvíce křivdí Bohu a uráží ho nikoliv ti, kteří ho popírají, ale ti, kteří nechtějí vidět jeho pravou tvář, jeho lásku, jeho nekonečnou dobrotu a nevýčerpatelné milosrdenství, ti, kteří před ním utíkají a brání se skutečnosti jeho trvalé bezprostřední blízkosti. Tato jeho blízkost přitom je tak blízká, že přesahuje všechno pomýšlení. Bůh je nám tak blízko nikoliv proto, že stojí nad námi, nýbrž proto, že my jsme v něm. Nosí nás ve svém srdci a žárlivě si nás tam stráží jako své milované vlastnictví a nic mu nepůsobí větší bolest, než když se někdo chce vymanit, vytrhnout z tohoto láskyplného příbytku jeho otcovské náruče.

Bůh nám svou nekonečnou lásku a nekonečné milosrdenství projevil již tím, že nás stvořil. Svým raným hříchem jsme ho nijak nepřekvapili ani nezaskočili. Věděl o něm dříve, než k němu došlo. Jestliže nás přesto stvořil, znamená to, že jeho velkodušné odpuštění předcházelo našemu stvoření. Již na první hřích člověka měl milosrdný Bůh připraven jako odpověď nejvyšší příslib lásky, a když tvořil prvního člověka, zakládal tím rodokmen svého vlastního Syna.

Proč odpouští nám, a nikoliv andělům? Protože zlo se nezrodilo v našem srdci, ale vnukl nám ho Had, padlý anděl, a také proto, že v každém člověku vidí nejen jeho samého, ale také všechny ty, které ve spolupráci s tímto člověkem přivede k životu, aby mohli být pokladem jeho srdce. Jsme Bohu bližší než andělé v tom, že spolutvoříme s ním další pokolení těch, které chce milovat. Obdaroval nás schopností plodit druhé v tělesném i duchovním životě. To, co se stalo při prvním hříchu, platí i nadále: naše jednání se vždy týká i našich potomků. Ale jestliže

jim předem křivdíme svými hříchy, stejně tak jim můžeme prospívat svou dobrotivou láskou a obětí do té míry, v jaké se ztotožníme s obrazem, ke kterému jsme byli stvořeni. Milosrdenství, které se zrodilo v Bohu ještě před stvořením člověka, je tím nejvýznamnějším rysem, ve kterém se můžete ztotožnit s obrazem svého Otce Stvořitele. Proto se také jeho Milosrdenství stalo tělem a přebývalo mezi námi. Aby nám zpřítomnil a lidsky zkonkretizoval své otcovské Srdce, poslal nám ho ve zcela lidské podobě Srdce svého Syna. Aby nám přiblížil Srdce svého Syna, stvořil svůj nejdokonalejší obraz v srdci jeho Matky, kterou nazýváme Matkou milosrdenství nejen proto, že je sama milosrdná, ale také proto, že ona Milosrdenství porodila, ona mu vtiskla lidskou podobu. Ona je milosrdenství samo. Dala pak za nás to nejdražší, co měla, a všemožně usiluje zapojit nás do věčné akce Boží milosrdné lásky.

Není to náhoda, že právě ve století, kdy byl člověk k člověku tak neobyčejně nemilosrdný a krutý, nám Bůh přibližuje a zdůrazňuje tajemství svého milosrdenství. A není náhoda, že právě k tomu Bůh povolal polského papeže a toto povolání výslovně zpečetil, když ho povolal k sobě právě v předvečer svátku, který z jeho vůle ustanovil. Ani rok, který uplynul od smrti velikána Karola Wojtyly nestačí na to, aby bylo po pravdě zhodnoceno všechno to, co tento dělník, kněz, biskup, kardinál a papež dal Církvi a světu. To nejpodstatnější, co může člověk na tomto světě vykonat, je dát se Bohu zcela k dispozici, aby ho mohl použít jako nástroj pro své obdivuhodné dílo milosti. To vyšlo plně najevo ve vyvrcholení jeho života v jeho umírání a smrti. Jan Pavel II. byl povolán především k tomu, aby byl slovem i celým svým životem velkým hlasatelem Božího milosrdenství. Aniž to věděl, pohyboval se od mládí v podivuhodné blízkosti nenápadné Boží Popelky, kterou si Pán vybral, aby

jí svěřil to, co ani nemohl svěřit učeným a moudrým, protože ti by to ani nepochopili, ani nepřijali. Ačkoliv se Karol Wojtyla se sestrou Kowalskou nikdy osobně nesetkal, dokázala si ho najít, aby využil postupně vzrůstající autority k překonání nevyhnutelných překážek a k uskutečnění důležitého poselství o dobrotivé Boží tváři. Ve zjeveních polské mystičky je opravdu soukromé jen to, co se týkalo osobně a bezprostředně samotné pokorné řeholnice, ale i to jen do určité míry, protože i její osobní život je součástí Božího poselství, tak jako se jeho součástí stalo dílo a sám život Jana Pavla II. Ten pokládal za své poslání postavit do patřičného světla důstojnost lidské osoby. Důstojnost a hodnotu člověka však vidíme nejlépe ve světle Božího milosrdenství: člověka zhodnocuje nejvíce milosrdná láska, jakou ho miluje Bůh, a vysoká hodnota, jakou Bůh přikládá milosrdné lásce člověka k člověku, když ho nejdříve v Marii a pak v každém milující a sebeobětující se člověku přijímá za spoluvykupitele těch, kterým hrozí záhuba. Tuto skutečnost nám přiblížil minulý papež názorně, když trpěl a umíral takřka před očima světa za záchranu světa. Dnešní svět by mu doporučil, aby si zavolal lékaře a jedinou injekcí bezbolestně ukončil své zbytečné trápení. Jenže tento trpící stařec o žádném zbytečném trápení nic nevěděl, naopak velmi dobře věděl, jak velkou moc může mít právě bezmocnost. Vždyť vtělené Milosrdenství přitáhlo všechny k sobě, když bezmocně viselo na dřevě. Tragédie současného světa je v tom, že nese s sebou tolik utrpení, které však bez užítka zahazuje. Svět nezachrání dialog, ale milosrdenství modlitby a oběti. Máme jednu velkou naději: Čím větší je zlo v člověku, tím více touží Bůh po jeho obrácení. Nikdy tedy nebyl nakloněn světu tak jako dnes. Potřebný počet spravedlivých vytrvale hledá jeho milosrdná Matka.

-red-

Výzvy fatimského poselství (53)

Pokora je jednou ze základních ctností potřebných k věrnému následování Krista: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží“ (Mt 11,28-30).

Pokora srdce, uznání vlastní nicoty, svých nedostatků, své slabosti, své nezkušenosti a neschopnosti nás mají udržovat v postoji úplné důvěry v Boží lásku a milosrdenství. Tak nás to naučila Naše Pani ve svém krásném chvalozpěvu: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. (...) Mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil“ (Lk 1,46-48.52). A Ježíš Kristus takto zakončuje podobenství o modlitbě farizea a modlitbě celníka v chrámě, které si zasloužily od Boha rozdílné přijetí: „Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen“ (Lk 18,14).

Dvěma učedníkům, kteří se ucházeli o to, aby zaujímali první místa v nebeském království, dává Pán lekci pokory těmito slovy: „Víte, že panovníci tvrdě vládnou nad národy a velmoži jim dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je vaším otrokem. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,25-28).

S těmito city se naše duše stanou milými v Božích očích a přitáhneme na sebe zvláště zalíbení jeho lásky: „Hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou“ (Lk 1,53). Máme zpívat o Pánově milosrdenství jako žalmista:

*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý
a na věky trvá jeho slitování.
Tak ať mluví vykoupění Hospodinem,
ti, které vykoupil z nepřátelské moci,
které shromáždil ze zemí,
od východu a od západu, ze severu
a z jihu.*

*Bloudili na stepi, po pustině,
nenašli cestu k městu, kde by mohli
bydlet.*

Hladověli a žíznil, život v nich chřádl.

*Tu volali ve své tísní k Hospodinu
a on je z jejich úzkostí vysvobodil.*

*Věděl je pravou cestou,
aby došli do města, kde by mohli bydlet.*

*Ať chválí Hospodina za jeho milosrdenství,
za jeho dívy k dobru lidí,*

*neboť žíznivou duši ukojil,
hladovou duši naplnil dobrými věcmi.*

*Seděli v hlubokých temnotách,
spoutáni železem a strastí,
neboť se vzepřeli Božím příkazům,
pohrdli úradkem Nejvyššího.*

*Proto jim pokořil srdce útrapou,
potáčeli se, ale nikdo jim nepomohl.*

*Tu volali ve své tísní k Hospodinu
a on je z jejich úzkostí vysvobodil.*

*Vývedl je z hlubokých temnot
a roztrhl jejich pouta.*

*Ať chválí Hospodina za jeho milosrdenství,
za jeho dívy k dobru lidí,
neboť vylomil bronzové brány
a železné závory rozbil (Ž 107/106,1-16).*

Tento žalm nám ukazuje, jak je Bůh laskavý ke zkroušenému a pokornému srdci a pomáhá mu.

Pokora podle toho, co říká sv. Terezie Ježíšova, znamená, že žijeme v pravdě s Bohem, se svým svědomím a s bližními; znamená s upřímností uznat, co jsme, a vyznat to bez podvodu, přetvářky a klamu, zvláště před Bohem a před svým svědomím; nechťt klamat sám sebe a bližní a zdát se tím, čím nejsme a nevynikáme; nedávat přednost sobě před druhými, neucházet se o první místa ani o světské pocty, neboť jsou falešné, lživé a klamné. Na této cestě zatratili sami sebe ďáblové a svedli a strhli za sebou mnoho lidí. Pýcha a odmítání pokory jsou nejtěžšími a nejsubtilnějšími ze všech hříchů.

Proto nám Ježíš Kristus takřka na konci svého pozemského života chtěl zanechat lekci a příklad pokory: když se nacházel za stolem se svými učedníky, vstal, vzal plátno a umyvadlo s vodou a umyl jim nohy. Poté, když se znovu posadil za stůl, jim řekl: „*Chápete, co jsem vám udělal? Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem. Jestliže jsem vám tedy umyl nohy já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad: jak jsem já udělal vám, tak máte dělat i vy. Amen, amen, pravím vám: Služebník není víc než jeho pán, posel není víc než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže podle toho jednáte“* (Jan 13,12-17). Tím, co nás zde božský Mistr chce naučit, není ani tak obřad mytí či nemytí nohou našich bratří, ale láska a pokora, s jakou se máme chovat a jednat jedni k druhým.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Staronové „ďáblové evangelium“

Že existuje svitek z třetího století po Kristu, který obsahuje „Jidášovo evangelium“, je známo již dávno. Tento rukopis se však má stát letos „objevem století“ a „nábožensko-dějinnou senzací“. Rukopis byl nalezen v Egyptě před čtvrtstoletím. Jeden pochybný obchodník se starožitnostmi ho nabídl k prodeji. Prošel mnoha rukama a než se dostal do Švýcarska, byl již v žalostném stavu. Za jeho obnovu je možno poděkovat nadaci „Ochrana a výzkum antického umění a kultury“, která byla založena v roce 1994.

Podle informace koptologa Rudolfa Kassera obsahuje tento svitek tři traktáty na 31 oboustranně popsaných papyrusových listech v sahidíšské (koptické) řeči. Jeden z těchto traktátů obsahuje jedno z apokryfních evangelií, tzv. Jidášovo. O tomto evangeliu máme zprávy již z konce 2. století jako o heretickém spisu napsaném původně v řečtině.

Nález rukopisu tedy může rozšířit naše poznatky o raně křesťanských sektách zvaných gnostikové. Apokryfních evangelií je celá řada a jsou připisována také různým apoštolům. Toto „evangelium“ však se dnes těší takovému zájmu právě proto, že je připisováno Jidášovi, o kterém je známo, že zradil svého Mistra. Senzacechtiví novináři si slibují, že tento text nám odhalí „pravé motivy Jidášova jednání“ a vrhne negativní světlo na autentická církví prosazovaná evangelia. Skutečnost je taková, že spis vznikl v době, kdy už Jidáš dávno nežil, stejně jako dávno nežili jiní apoštolové v době vzniku „jejich“ apokryfních evangelií.

Sekta, která má na svědomí vznik tohoto spisu, pokládá za světce nejen Jidáše, ale i Kaina a další negativní postavy Starého zákona. Jidáš je tu oslavován proto, že on jediný poznal „tajemství“, proč musí Kristus umřít, a ze všech sil se prý přičinil, aby k tomu skutečně došlo, takže má být zachráncem světa. Jidáš „vytrhl“ Ježíše z rukou temných sil, které chtěly jeho smrti na kříži zabránit nebo ji alespoň oddálit.

O tomto apokryfním heretickém evangeliu se můžeme dočíst u sv. Irenea Lyonského v jeho spisu *Adversus haereses XXXVIII, I*. Tento církevní Otec ho připisuje tzv. gnostikům kainitům, kteří tvrdili, že jak Kainova bratrovražda, tak Jidášova zrada byly skutky nezbytné a předvídané dobrým Bohem jako nástroje záchrany světa. Kainité oslavovali tzv. „tajemství zrady“. Význam-

né byly pro ně právě ty biblické postavy, které se postavily proti Bohu – demiurgovi, protože tento Bůh stvořitel a zákonodárce podle jejich představ byl světu a lidstvu nepřátelský. Této gnóze (osvíceného poznání) se údajně dostalo právě Jidášovi.

S takovými „osvícenými“ lži proroky měli co do činění již apoštolové. Svátý Jan musel věřící varovat: *Nevěřte hned každému duchu, ale zkoumejte, zdali jsou od Boha, vždyť ve světě je mnoho lži proroků. Žádný duch, který nevyznává Ježíše, není z Boha. Je duch antikristův, o němž jste slyšeli, že má přijít, a už teď je na světě* (1 Jan 4,1n).

Hlučně ohlašované „velikonoční vydání“ tzv. Jidášova evangelia má svým způsobem podobné podhoubí jako „Šifra Mistra Leonarda“: Vyhlášením senzačního objevu chtějí novodobí hlasatelé osvobození člověka postavit na hlavu všechno, co dosud lidé uznávali. Není žádnou hádankou, komu se hodí hlásat takové ideologické převraty, že všechno, co bylo dva tisíce let bílé, je černé, a co bylo černé, je bílé. Jsou to ti, kteří systematicky převracejí naruby všechny lidské a mravní hodnoty: zastánci liberální morálky od potratů, přes eutanázii až k homosexuálním svazkům. -lš-

MATEŘSKÁ ÚMRTNOST

Ze světové ročenky OSN o úmrtnosti vyplývá, že zastánci potratů se opírají o jeden houževnatý mýtus. Tvrdí totiž, že legalizací potratů se snížil počet rodiček, které umírají při porodu. V Rusku, kde je největší počet potratů, umírá 67 žen z 100 000 při porodu nebo po porodu. V USA je to 17 žen. V Irsku, kde potraty nejsou povoleny, je takových případů jen 5 na 100 000 porodů, v Polsku 13.

MEDŽUGORJE - 4. 5. - 10. 5. a 31. 5. - 6. 6. - 1950 Kč ● **VELKÝ FRANCOUZSKÝ OKRUH** - Paříž, Remes, Versailles, Orleans, Lisieux aj. 1. 5. - 8. 5. - **POSLEDNÍ MOMENT** - 7 990 Kč!!! ● **VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH** - Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat, Santiago de C. - 15. 5. - 27. 5. - **POSLEDNÍ MOMENT** - 9 990 Kč!!! ● **IZRAEL - SINAJ** - odlet z Prahy, biblický okruh + Mrtvé moře s výstupem na Mojžíšovu horu v Egyptě, kvalitní hotel, polopenze, pojištění - 22. 5. - 1. 6. - 15 590 Kč!!! ● **ISLAND** - okruh celým ostrovem - gejzíry, sopky, ledovce aj. - 5. 6. - 13. 6. - 35 990 Kč ● **MEDŽUGORJE** - 4+0 - Klasik - 25. výročí 1. zjevení - 21. 6. - 27. 6. - 1 950 Kč ● **MEDŽUGORJE** - 4+4 - s pobytem u moře - 21. 6. - 1. 7. - 3 890 Kč.
Informace a přihlášky: **GK AVETOUR** - Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, e-mail: info@avetour.cz, internet: www.avetour.cz.

ŘK farnost Pivín srdečně zve na **benefiční koncert HRADIŠŤANU s Jiřím Pavlicou**. Uskuteční se v sobotu 22. 4. 2006 v kostele sv. Jiří v Pivíně (děkanát Prostějov). Začátek v 18 hod., vstupné 150 Kč, předprodej a rezervace vstupenek OÚ Pivín (tel. 582 384 234) nebo fara Klenovice na Hané (tel. 582 384 197).

U příležitosti 10. výročí založení Apoštolského exarchátu pro katolíky byzantského obřadu v České republice se uskuteční **seminář zaměřený na seznámení se s vybranými tématy východní teologie, liturgie a církevního práva**. Tento seminář se bude konat **na hoře Matky Boží v Králíkách ve dnech 25. 5. - 27. 5. 2006**. Cena semináře je 600 Kč. V ceně je zahrnuto ubytování a celodenní strava. Závazné přihlášky zasílejte do 15. 5. 2006 na adresu: Mgr. Petr Čapek, Palackého 65, 537 01 Chrudim III., nebo na e-mail: glorijs@seznam.cz. Zde je možné získat i bližší informace. Seminář se koná pod záštitou Apoštolského exarchátu Řeckokatolické církve v ČR.

Liturgická čtení

Neděle 23. 4. - 2. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 4,32-35
Ž 118(117),2-4.16ab+17-18.22-24
Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.*
Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: 1 Jan 5,1-6
Ev.: Jan 20,19-31
Slovo na den: *Pokoj vám!*

Ev.: Jan 3,16-21
Slovo na den: *Tak Bůh miloval svět.*

Čtvrtek 27. 4. - ferie

1. čt.: Sk 5,27-33
Ž 34(33),2+9.17-18.19-20
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,31-36
Slovo na den: *Koho poslal Bůh, mluví slova Boží.*

Pondělí 24. 4. - nez. pam. sv. Jirí nebo sv. Fidela ze Sigmaringy

(v pražské katedrále: slavnost sv. Vojtěcha)
1. čt.: Sk 4,23-31
Ž 2,1-3.4-6.7-9
Odp.: srov. 12c (*Blaze všem, kdo se uchylují k Hospodinu.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,1-8
Slovo na den: *Co se narodilo z těla, je tělo.*

Pátek 28. 4. - nez. pam. sv. Petra Chanela nebo sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu

1. čt.: Sk 5,34-42
Ž 27(26),1.4.13-14
Odp.: 4ab (*Jedno od Hospodina žádám, abych směl přebývat v Hospodinově domě.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,1-15
Slovo na den: *Aby nic nepřišlo nazmar.*

Úterý 25. 4. - svátek sv. Marka

1. čt.: 1 Petr 5,5b-14
Ž 89(88),2-3.6-7.16-17
Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mk 16,15-20
Slovo na den: *Hlásejte evangelium!*

Sobota 29. 4. - svátek sv. Kateřiny Sienské

1. čt.: 1 Jan 1,5-2,2
Ž 103(102),1-2.3-4.8-9.13-14.17-18a
Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mt 11,25-30
Slovo na den: *Všechno je mi dáno od mého Otce.*

Středa 26. 4. - ferie

1. čt.: Sk 5,17-26
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.* Nebo: *Aleluja.*)

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 4.	PO 24. 4.	ÚT 25. 4.	ST 26. 4.	ČT 27. 4.	PÁ 28. 4.	SO 29. 4.
Antifona	471	518	1354	518	518	518	1741
Žalm	783	783	783	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	471	518	518	518	518	518	1742
Antifony	472	935	1682	965	981	998	1742
Žalmy	813	936	813	965	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	514	520	1682	526	529	532	1743
Antifona k Zach. kantiku	515	520	1354	526	530	533	1355
Prosby	515	520	1683	526	530	533	1744
Záv. modlitba	515	1353	1354	527	530	1355	1355
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	519	519	519	519	519	519
Antifony	474	519	519	519	519	519	519
Žalmy	474	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	476	521	1684	527	530	534	1745
Záv. modlitba	515	521	1354	527	530	533	1355
Nešpory:							
Hymnus	477	477	517	1685	517	517	517
Antifony	478	478	945	1685	976	992	1009
Žalmy	478	478	945	1678	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	513	516	522	1686	528	531	538
Ant. ke kant. P. M.	513	516	522	1354	528	532	539
Prosby	513	516	522	1686	528	532	539
Záv. modlitba	515	515	1353	1354	527	530	1355
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

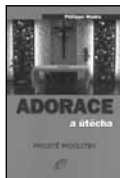
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ADORACE A ÚTĚCHA - PROSTĚ MODLITBY

Philippe Madre

Adorace tvoří základ živého vztahu člověka k jeho Bohu. Mnozí stojí o toto skutečné setkání s Kristem přítomným v posvěcené hostii. Jak tedy prožít adoraci tak, aby se stala šťastným setkáním, které přináší božskou útěchu? Na stránkách této knihy nám autor nenabízí nějakou „metodu“ jak se lépe modlit před Nejsvětější svátostí, ale zkušenost s vlastním smyslem adorace: hluboký a pravdivý vztah s Pánem života, který přináší pokoj a proměňuje náš vlastní život.

Paulínky, brož., 174x115 mm, 80 stran, 99 Kč



GEORGIUS JOSEPHUS CAMEL

Josef Entner

Kniha věnovaná životu a dílu Jiřího Josefa Kamela (1661–1706), jezuitského misionáře na Filipínách, kde působil jako lékárník a léčitel a kde strávil sedmáct let života. Jeho vědecký zájem se soustředil na filipínskou farmakologicky využitelnou flóru, kterou podrobně popsal a zachytil v přesných kresbách. O výsledky svého studia se dělil s dalšími odborníky a rovněž je zveřejnil v několika spisech. Autor knihy se zde opírá o archivní doklady a přibližuje tak čtenáři Kamelova studia v jezuitské koleji, jeho působení v českých lékárnách, obtížnou cestu na Filipíny i jeho pobyt tam. Kniha je pěkným svědectvím nejen o osobě světoznámého



brněnského botanika, nýbrž i o době, ve které žil. Vydáno ve spolupráci s Národním památkovým ústavem, územní odborné pracoviště v Brně.

Barrister & Principal, brož., zúž. A5, 208 stran, 185 Kč

KATKA A BĚTKA NA MŠI SVATÉ

Jiří Kaňa - ilustrace Martina Špinková

Misálek s mnoha barevnými ilustracemi pro všechny děti, které chtějí porozumět mši svaté. Pro Katku je všechno při mši úplně nové. Bětka už mnohemu rozumí, a tak jí dělá průvodce. Obě holčičky přijímají pozvání k prosté, a přitom tak slavnostní hostině. Od úvodu přes bohoslužbu slova až k eucharistické bohoslužbě a svatému přijímání se dotýkají velkého tajemství Božho přebývání s lidmi...

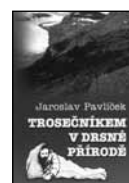


Doron, váz., 190x146 mm, 48 stran, 119 Kč

TROSEČNÍKEM V DRSNÉ PŘÍRODĚ

Jaroslav Pavlíček - ilustrace Vojtěch Zeman

Tato příručka by měla sloužit skupinám, které připravují výpravy na problematická místa Země a drsnější podmínky si vybírají dobrovolně, i trosečníkům, kteří se do drsné přírody dostanou nechtěně, proti své vůli. Nejde však jen o fundovaný popis technické stránky přežití, ale také o povzbuzení k zodpovědnému a osvobozujícímu odkrývání skutečného místa člověka v celistvosti universa. Člověka jako tvora a zároveň jako nejvyššího správce stvoření.



Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 124 stran, 99 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Číslo 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako povolení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercí: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zástelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadované nezveřejněné příspěvky nevracíme.